

Last Update : July 31, 2011

Reisverslag 2007

Inleiding

Elke keer als we een vakantie gaan plannen is de grote vraag: welk gebied gaan we bezoeken! Ons hart ligt in zuid Utah en noord Arizona; we raken echt nooit uitgekeken op de ruige rotsformaties, de desolate woestijnlandschappen, de eenzame dirtroads... Maar toen we in mei 2006 – na een fantastische rondreis door ons favoriete gebied – weer thuiskwamen besloten we dat we toch ook eens iets anders moesten proberen. We waren nu immers al zes keer in Amerika geweest, en nog nooit hadden we het fameuze Yellowstone National Park gezien! Normaal gesproken reizen we het liefst zonder vooraf onze overnachtingen vast te leggen, zodat we – als we dat willen – makkelijk van de geplande route af kunnen wijken. Maar Yellowstone zonder te boeken, nee, dat leek ons geen goed idee. Dus al in juni 2006 hakten we de knoop door, en boekten we een cabin voor precies één jaar later. Het begin van onze vakantieplanning lag vast! Maar toen de rest nog... het bleek nog een hele puzzel te zijn om onze reis rond te krijgen. Badlands National Park was een absolute must, we wilden toch nog wat kale rotsen zien tijdens onze vakantie. Maar daardoor viel de staat Washington af, te ver rijden! Ook Colorado werd geschrapt... daar kunnen we tijdens een latere reis vast wel eens naar toe. En op het allerlaatste moment besloten we om ook Glacier National Park over te slaan, omdat de belangrijkste weg daar niet op tijd open zou gaan. Onze vertrekdatum 10 juni kwam (o zo langzaam) dichterbij, en eindelijk konden we onze koffers gaan pakken. Alleen voor Hans en mij deze keer, Rob en Melanie gingen niet mee.

De route

Dag 1 : Gerwen – Utrecht – Badhoevedorp
Dag 2 : Badhoevedorp – Amsterdam – New York – Salt Lake City
Dag 3 : Salt Lake City – Grand Teton NP
Dag 4 : Grand Teton NP
Dag 5 : Grand Teton NP – Yellowstone NP
Dag 6 : Yellowstone NP
Dag 7 : Yellowstone NP – Chief Joseph Scenic Highway – Cody
Dag 8 : Cody (Powwow)
Dag 9 : Cody – Devils Tower National Monument – Spearfish
Dag 10 : Spearfish – Mount Rushmore – Custer State Park – Custer
Dag 11 : Custer – Wind Cave NP – Crazy Horse Memorial – Custer State Park – Custer
Dag 12 : Custer – Badlands NP – Interior
Dag 13 : Interior – Badlands NP – Interior
Dag 14 : Interior – Theodore Roosevelt NP (South Unit) – Medora
Dag 15 : Medora – Theodore Roosevelt NP (South Unit / North Unit) – Watford City
Dag 16 : Watford City – Makoshika State Park – Laurel
Dag 17 : Laurel – Beartooth Highway – Yellowstone NP – Canyon Village
Dag 18 : Yellowstone NP
Dag 19 : Yellowstone NP
Dag 20 : Yellowstone NP
Dag 21 : Yellowstone NP
Dag 22 : Yellowstone NP – Salt Lake City
Dag 23 en 24 : Salt Lake City – Cincinnati – Amsterdam – Gerwen

Last Update : July 31, 2011

Dag 1: zaterdag 9 juni - Gerwen - Utrecht - Badhoevedorp

De bedoeling was dat Rob ons op zondagochtend in alle vroegte naar Schiphol zou brengen. Maar hoe dichterbij de vertrekdatum kwam, hoe minder aantrekkelijk het idee werd om al om 3 uur 's nachts op te staan. En toen ook nog duidelijk werd dat de A2 tussen Den Bosch en Utrecht afgesloten zou zijn, en we dus een heel stuk om zouden moeten rijden, besloten we om toch maar een dagje eerder te vertrekken. Even naar Utrecht waar we bij Melanie en haar vriend Marcel hebben gegeten, en daarna door naar het ETAP hotel in Badhoevedorp. Waar we roerend afscheid namen van zoon Rob, die tijdens onze vakantie het huis voor zichzelf (en zijn vrienden!) alleen zou hebben. *"Rob, beste jongen, zorg dat ons huis er nog bewoonbaar uit ziet als we weer thuiskomen..., dat de burens ons nog aankijken..., en dat onze auto nog heel is! En – het belangrijkste – geef de katten héél veel aaien namens ons!"*

Dag 2: zondag 10 juni - Badhoevedorp - Schiphol - New York - Salt Lake City

's Ochtends om zes uur – precies drie uur voordat ons vliegtuig zou vertrekken – stonden we bij de incheckbalie van Delta Airlines. De formaliteiten verliepen heel vlot, dus we hadden nog volop de tijd om even wat winkeltjes te kijken en even een glaasje sinaasappelsap te gaan drinken. Terwijl we in het restaurant stonden hoorde ik opeens mijn naam roepen... hé daar zat een oud-collega van het reisbureau waar ik tot 1999 heb gewerkt. Ze bleek daar nog steeds te werken, en ze begon vandaag aan een studiereis naar Griekenland. Leuk, zo'n onverwachte ontmoeting!

Met een uur vertraging vertrokken we uit Amsterdam. Geen probleem, we hadden immers een erg ruime overstap in New York. Dan hoefden we daar een uurtje minder lang rond te hangen. Tja, de piloot dacht daar anders over en trapte het gaspedaal onderweg flink in. Zodat we toch nog op de gewone tijd in New York aankwamen. Ruim vijf uur hebben we rondgehangen op de saaie terminal op JFK.... Tijd genoeg dus om even een broodje te gaan eten bij Burger King. De medewerksters daar waren vreselijk chagrijnig, er werd ongelooflijk over en weer gemopperd en voor ons hadden ze in eerste instantie helemaal geen aandacht. Nou ja, we wachtten maar even af toe ze wél tijd voor ons zouden hebben. Een van de dames besloot uiteindelijk om toch maar onze bestelling op te nemen.... ze draaide zich naar ons toe, verving haar boze blik door een brede glimlach en vroeg op ongelooflijk overdreven toon : "How can I help you...". Het moment was zo komisch dat we direct in de lach schoten, ook de plastic glimlach van de dame in kwestie veranderde in een spontane lach. Op iemand met zoveel acteertalent kan je niet boos zijn, toch! Nadat we ons broodje op hadden zijn we langzaam aan richting de gate vertrokken. Waar we te horen kregen dat de vlucht overboekt was, er werd gevraagd wie vrijwillig zijn stoel af wilde staan, tegen een vergoeding van 500 Deltadollars (goed voor een volgende reis) en de hotelkosten. Leuk bedrag, maar wij wilden toch écht liever meteen door naar Salt Lake City. Ik vond het best nog even spannend, wie zou er van de vlucht worden gezet als er niet genoeg stoelen zouden zijn??, maar gelukkig.... wij mochten mee. Ruim na de geplande vertrektijd zaten we eindelijk in het vliegtuig. Maar wat duurde het vreselijk lang voordat we van de gate weg mochten taxien. En wat stond er een lange, lange rij vliegtuigen die nog voor ons op mochten stijgen. Hadden we die hotelovernachting maar geaccepteerd... dan waren we uiteindelijk niet eens zoveel later vanuit New York vertrokken, zo leek het. Echt rustig was onze vlucht van New York naar Salt Lake City niet. En dat lag vooral aan de buurman van Hans, een grote brede en vooral heel luidruchtige kerel. Hij werkte in korte tijd vier alcoholische drankjes weg; de stewardess zei hem vervolgens dat hij er niet meer zou krijgen. Ach, het was verder geen vervelende man. Alleen heel erg 'aanwezig', met zijn doordringende lach. De comedy op tv was blijkbaar wel érg grappig.

Kort voor onze landing in Salt Lake City vlogen we over de Rocky Mountains. Een erg mooi

Last Update : July 31, 2011

moment, de besneeuwde bergtoppen werden prachtig verlicht door de laag staande zon en de bewolking maakte het plaatje helemaal compleet. In Salt Lake City haalden we eerst onze koffers op, en vervolgens onze auto. Een Nissan X-Terra, knalgeel! Met 'ons Gele Monster', zoals we de auto vanaf die eerste aanblik maar meteen zijn gaan noemen, reden we in het donker Salt Lake City in. Gelukkig was het maar een klein stukje naar ons hotel, de Quality Inn. Tien minuutjes rijden hooguit, en makkelijk te vinden. We waren blij toen we eindelijk op onze hotelkamer waren, het was toch wel een vermoeiende heenreis geweest. Even een korte douche, een mailtje naar huis, en daarna naar bed.

Dag 3: maandag 11 juni - Salt Lake City - Grand Teton National Park (422 mijl)

Na een niet al te lange maar wel heel goede nachtrust stonden we om 7.00 uur 's ochtends weer fris en fruitig ons Gele Monster vol te laden. Nog even wat boodschappen doen, een koelbox en natuurlijk ook de inhoud daarvoor, en we konden op weg. Via Interstate 115 verlieten we Salt Lake City. Toen we de stad eenmaal achter ons hadden gelaten, een stemmig countrymuziekje op de radio, de snelweg vóór ons en de paarden in de uitgestrekte weiden daarnaast.... ja, toen sloeg het vakantiegevoel in alle hevigheid toe. Heerlijk, het voelde aan als 'thuis komen'!

Bij het plaatsje Logan verlieten we de Interstate, het is immers veel leuker om via een scenic route naar je bestemming te rijden. Toen we – gerekend vanaf ons hotel – zo'n 100 mijl achter de rug hadden werd de omgeving echt heel mooi. We reden tussen prachtige rotswanden door, met naast de weg een rivier en diverse picknickplaatsen. Even later bereikten we Bear Lake, maar de omgeving daar sprak ons minder aan. Op een of andere manier deed het niet echt Amerikaans aan, het had net zo goed Frankrijk kunnen zijn, om maar een voorbeeld te noemen. Leuk voor watersporters, maar verder absoluut niet boeiend. We waren het meer nog maar nauwelijks voorbij, of we moesten onze mening al weer flink aanpassen. Dankzij de kleine plaatsjes die net ten noorden van Bear Lake liggen, met namen als St. Charles en Bloomington, maakte Highway 89 de titel "scenic route" voor ons weer helemaal waar. Niet omdat de natuur daar bijzonder is, integendeel zelfs, maar het was juist de sfeer van de plaatsjes die ons trof. Echt van die kleine Amerikaanse gehuchten, met van die vervallen huizen en schuren waar we zo'n zwak voor hebben.

Even was er een kort oponthoud in verband met wegwerkzaamheden. Een stoere wegwerker liet ons stoppen en vertelde dat er even verderop een tolbrug zou komen. "*Just kidding...*" voegde hij er direct aan toe. Toen hij merkte dat we wel gecharmeerd waren van zijn helm, in de kleuren van de Amerikaanse vlag, mochten we hem nog wel even fotograferen. Mooi plaatje voor ons reisverslag, toch! Voorbij de plaats Afton, in Wyoming, werd de omgeving weer erg mooi. We reden door een mooi rotslandschap langs Snake River, en voor ons zagen we de eerste bergen van de Teton Range verschijnen. Boven ons zag het er echter minder mooi uit; de bewolking werd alsmaar donkerder en dreigender, en op verschillende plekken rondom regende het. Maar toch.. het was nog steeds droog toen we de Signal Mountain Lodge in Grand Teton National Park bereikten.

De cabin die we voor twee nachten hadden gereserveerd beviel ons prima. Het was netjes, ruim genoeg voor ons tweeën, en het gaf een heerlijk vakantiegevoel. Vooral ook omdat we vanaf onze veranda Jackson Lake zagen liggen. We hadden nog tijd genoeg om even het park in te gaan, we kozen ervoor om Jenny Lake te gaan bekijken. Op dat moment besloten de weergoden om ons in de steek te laten.... het was grauw en grijs toen we bij onze cabin wegreden en op het moment dat we Jenny Lake Overlook bereikten regende het. En ja, zo'n bergmeer verliest toch veel van z'n charme onder zulke omstandigheden. We zijn nog wel een klein stukje van de parkeerplaats weggewandeld, er liggen langs de oever van het meer een paar mooie fotoplekjes, maar de foto's die we daar gemaakt hebben zien er maar somber uit. We hielden het dan ook al gauw voor gezien, en besloten door te rijden naar Colter Bay waar we even wat tijd hebben doorgebracht in het Visitor Center en het kleine maar mooie Indian Arts Museum. Eenmaal terug in onze cabin ging Hans de foto's die we

Last Update : July 31, 2011

hadden gemaakt overzetten naar de laptop. Ik hoorde hem mopperen.... blijkbaar ging er iets niet helemaal naar wens. Het probleem was een storend vlekje dat op elke foto precies op dezelfde plek zichtbaar was. Balen, dus! De lens werd gepoetst, er werden nieuwe foto's gemaakt, maar helaas... het vlekje bleef hardnekkig zitten. In een opwelling besloot Hans naar Jackson te rijden, net ten zuiden van het park, in de hoop daar een fotozaak te vinden waar hij schoonmaakspullen voor zijn camera zou kunnen kopen. En in de hoop dat die zaak dan ook nog open zou zijn... als hij geluk had zou hij er nog voor 9 uur 's avonds kunnen zijn. Op de kaart lijkt de afstand van de Signal Mountain Lodge naar Jackson misschien niet zo groot, maar toen ik daar in onze cabin een boek lag te lezen duurde het toch wel héél erg lang voordat hij weer terug was. Ik lag me al wat ongerust te maken. Tijdens de vakanties ben ik net een wandelende reisgids, maar Hans bemoeit zich nooit met de routes ed. Ik hoopte maar dat hij de weg terug zou kunnen vinden. Uiteindelijk kwam hij dan toch weer terug.... ik blij... Hans wat minder blij want de hele rit was toch voor niets geweest. Hij had wel een fotozaak gevonden, maar die was al gesloten. Er zat dan ook niets anders om dan om 'het vlekje' voorlopig maar even met Photoshop te lijf te gaan.

Dag 4: dinsdag 12 juni - Grand Teton National Park (103 mijl)

's Nachts werden we twee keer wakker. Een keer van een harde regenbui, en een keer van een harde regenbui met onweer! Dus toen 's ochtends om half vijf (!) de wekker afliep, keek Hans eerst maar eens even heel argwanend naar buiten. Het bleek droog te zijn, dus hij was onverbiddelijk.... ik moest mijn lekkere warme bed uit. We hadden immers afgesproken om tijdens deze vakantie regelmatig heel vroeg op te staan. En zo zaten we al een paar minuten na vijf uur bibberend van de kou in ons Gele Monster. Door de regenval van de afgelopen nacht was het erg vochtig, en dat veroorzaakte flink wat mist. Prachtig om te zien... zeker toen er in die mistbanken ook nog herten voor ons verschenen. En een stukje verderop een kudde bizens. Ons doel op deze vroege ochtend was de Snake River Overlook, waar mooie zonsopgangfoto's gemaakt kunnen worden. Op het moment dat we daar aankwamen zag het er veelbelovend uit.... de bocht in de rivier was prima zichtbaar, en de mist die boven het water hing maakte het allemaal nog veel mooier. Maar helaas werd het in een snel tempo veel mistiger, en daar ging ons mooie plaatje. Op het moment dat de zon de toppen van de Teton Range in het licht zette, was in het dal alleen nog maar een dikke laag mist te zien.

We bezochten nog twee andere uitkijkpunten. De eerste daarvan, Teton Point Overlook, ligt direct aan de weg. Voor het tweede uitkijkpunt, Schwabacher Landing, moesten we een stukje steil omlaag rijden via een onverharde zijweg. Aan het einde van die weg parkeerden we de auto, en gingen we te voet verder richting de rivier. Het was schitterend daar! De bomen in het stilstaande water waren omgeven door nog een beetje mist; er was een beverdam en we zagen zelfs een bever zwemmen. Het gebied was een beetje moerassig, het kreeg daardoor een mystieke sfeer. Na een klein stukje lopen bereikten we de plek die we al vaak op foto's hadden gezien; vanwege de mist was de bekende weerspiegeling van de bergtoppen in het water echter niet aanwezig. Maar de mist trok langzaam maar zeker weg.... we hadden genoeg tijd om even af te wachten. Ons geduld werd ruimschoots beloond, de bergtoppen werden steeds duidelijker zichtbaar in het water. Prachtig! En ook de rest van deze omgeving was geweldig; van de plekken die wij in Grand Teton National Park hebben bezocht kunnen we vol overtuiging zeggen dat Schwabacher Landing de mooiste is! Niet ver van Schwabacher Landing vandaan ontdekten we nog een fotogeniek plekje: Moulton's South Barn aan Mormon Row. En vervolgens reden we ook nog naar de Chapel of Transfiguration, het kerkje waar je door een raam achter het altaar de Teton Range kan zien. Onze fleecejacks, die we 's ochtends om vijf uur nog heel hard nodig hadden, lagen inmiddels achter in de auto. De zon scheen volop, en de kou van vanmorgen had plaats gemaakt voor heerlijke temperaturen.

We maakten even een kleine omweg naar Jackson – daar waren we nu immers toch al

Last Update : July 31, 2011

vlakbij – waar we in de fotozaak iets wilden kopen om de fotocamera schoon te maken. Maar helaas had de winkel niets bruikbaar voor ons in de aanbieding. En dus begonnen we 's middags noodgedwongen mét het beruchte vlekje op onze camera aan de eerste trail van onze vakantie, die naar Hidden Falls en Inspiration Point. Via een langzaam stijgend pad liepen we door een mooi bosgebied, met naast ons een snel stromend beekje vol met rotsen. Het eerste doel was de waterval Hidden Falls, die ondanks z'n naam toch wel heel makkelijk te vinden was. Daarna weer wat verder omhoog, totdat we een punt bereikten vanwaar we een mooi uitzicht hadden over Jenny Lake. Eerst dacht ik dat dat Inspiration Point al was, maar toen we wat beter om ons heen keken zagen we dat we via een rotsrichel nog flink wat verder omhoog konden. Die richel was breed genoeg, het was dan ook niet moeilijk om naar boven te klimmen. We moesten soms wel even plaats maken om mensen die naar beneden wilden te laten passeren. Na deze klim waren we dan toch écht op Inspiration Point, op een hoogte van 7.200 feet (2.195 meter). We besloten om nog een stukje verder te lopen, via de Cascade Canyon Trail. Het was nog steeds bergopwaarts, maar absoluut niet steil dus heel goed te doen. Opnieuw zagen we een prachtig snelstromend beekje, en ook waren vanaf dit deel van de trail de pieken van de Teton Range tussen de bomen door zichtbaar. Toen we onze voeten begonnen te voelen zijn we weer omgedraaid, we moesten immers dat hele stuk ook weer terug. Eenmaal terug bij de oever van Jenny Lake moesten we nog wel een hele tijd wachten totdat we met de boot terug konden naar de parkeerplaats – het was erg druk en pas op het vijfde of zesde bootje was plaats voor ons.

We dachten dat we tijdens ons bezoek aan Grand Teton National Park geen gelegenheid zouden hebben om onze laptop aan te sluiten op internet. Maar wat bleek... we konden zomaar gratis online bij de receptie van de Signal Mountain Lodge. Daar was ik toch wel blij mee, want net vandaag verwachtten we wat belangrijke medische nieuwtjes en sollicitatieverhalen van enkele familieleden. Gelukkig was Melanie in het verre Nederland ook online, dus we waren meteen weer op de hoogte van wat er allemaal speelde aan het thuisfront. Daarna nog even eten, foto's overzetten, en lekker lui een boek lezen (héérlijk, daar kom ik thuis nou nooit aan toe!). En daarna vroeg naar bed... de volgende ochtend zou de wekker weer onbarmhartig vroeg aflopen.

Dag 5: woensdag 13 juni - Grand Teton NP – Yellowstone NP (134 mijl)

Op het moment dat je die lekkere warme deken van je af moet slaan denk je echt... *waar ben ik toch mee bezig!!* Maar als je dan 's ochtends om vijf uur door het nog doodstille park rijdt en de herten en de bizonen ziet, dan maakt dat meteen weer heel veel goed. We zijn vrij lang bij Oxbow Bend blijven rondhangen, we zijn er op verschillende plekken een stuk door het struikgewas naar beneden gelopen. Het leek ons wel een gebied waar je een moose tegen zou kunnen komen, zo bij het water en tussen de begroeiing. Maar nee hoor, geen moose te zien. Wel een pelikaan die we al van verre aan zagen komen vliegen en die helemaal naar de andere kant van het water ging. Ook mooi! Toen we terug waren bij de auto liep daar een man met een dure fotocamera rond. Hij struikelde over een stoeprand en het scheelde echt maar héél weinig of hij was lelijk onderuit gegaan. Hans schrok zich rot: *"Shit, die camera valt bijna kapot!"* *"Maar dat die man zich flink had kunnen bezeren is zeker niet zo belangrijk?"* vroeg ik. Tja, daar bleek hij niet eens aan gedacht te hebben. *"Eigenlijk zou ik me moeten schamen..."*, reageerde Hans op m'n opmerking... *"maar, eh, dat doe ik niet..."*

Van Oxbow Bend reden we terug naar onze cabin; onderweg stopten we nog een paar keer om een groepje herten over te laten steken, een overvliegende pelikaan te bekijken, en om een lieflijk vennetje dat helemaal bedekt was door waterplanten te fotograferen. Nadat we onze bagage in de auto hadden geladen en waren uitgecheckt, was het tijd om dit mooie park te gaan verlaten. Terwijl we in noordelijke richting reden zagen we dat er veel mensen waren gestopt op de parkeerplaats van Willow Flats Overlook. Natuurlijk stopten we ook

Last Update : July 31, 2011

even; in de verte waren een paar herten zichtbaar, maar de afstand was zo groot dat het niet mogelijk was om ze te fotograferen. Het gebied verder inlopen was niet mogelijk, het was afgezet met een geel lint en door middel van bordjes werd gewaarschuwd voor "Bear Activity". Ik ging er van uit dat er dus onlangs beren waren gezien; pas enkele dagen later kwamen we er dankzij het AllesAmerika forum achter dat de reden van de afzetting heel wat ernstiger was. Er was die ochtend een man gewond geraakt doordat een beer hem had aangevallen. Ik schrok best even van dat berichtje, we waren immers op het bewuste tijdstip, 6 uur 's ochtends, daar niet ver vandaan geweest.

Grand Teton National Park en Yellowstone National Park liggen vlak bij elkaar. Dus na een korte rit stonden we al bij de ingang van Yellowstone. De Ranger die ons pasje controleerde vreesde dat we niet veel wildlife zouden zien tijdens ons bezoek aan het park. Alle dieren zouden op de vlucht slaan als ze onze opvallend gele auto zouden zien, lachte hij! Met een mooie diepe canyon en de Lewis River direct naast de weg, reden we verder het park in; de kleine waterval Lewis Falls bleek een aardige fotostop te zijn. We zagen veel verbrande bomen met jonge bomen die daartussen tot groei kwamen; iets dat we later nog op veel meer plekken in Yellowstone zouden tegenkomen. Vaak de gevolgen van de enorme brand die in 1988 in het park heeft gewoed. In verband met onze overnachtingsplaats besloten we om ons eerst maar eens op het westelijke deel van het park te richten; daar zijn vooral veel thermische basins te vinden. Voordat we die bereikten bekeken we nog het kleine Isa Lake en de 38 meter hoge waterval Kepler Cascades; die allebei direct naast de weg te vinden zijn.

Het leek ons geen goed idee om zo midden op de dag al naar de bekende Old Faithful geiser te gaan; we hadden geen zin om samen met massa's andere toeristen om een parkeerplekje te moeten vechten. Dus kozen we er voor om een paar kleinere geiserbasins te gaan bekijken, Black Sand Basin was als eerste aan de beurt. We waren meteen onder de indruk van al het moois dat we daar zagen, ongelooflijk dat in de natuur zomaar spontaan zoiets aparts kan ontstaan. Het waren vooral de vele kleuren die indruk op ons maakten; Emerald Pool met die brede gele rand en het groene water waar je diep in kon kijken, een mooi beekje met roodbruine oevers, de intens lichtblauwe Rainbow Pool. Een daartussen stond de kleine Cliff Geyser vrolijk te borrelen en zo nu en dan wat heet water omhoog te spuiten. Dankzij de boardwalk konden we het hele gebied goed bekijken. Alleen hadden we in eerste instantie niet in de gaten dat we de allermooiste poel van dit basin zomaar over hadden geslagen; gelukkig zag Hans toen we weer wegreden nog net de schitterende Opalescent Pool liggen. Die is vooral fotogeniek omdat er dode bomen rondom staan, wat een erg mooie combinatie oplevert. Het tweede thermische basin dat we bezochten heet Biscuit Basin; hier was het vooral de kristalheldere Sapphire Pool die ons erg goed beviel. In het Midway Geyser Basin liggen een paar enorme heetwaterbronnen, waarvan Grand Prismatic met z'n diameter van 110 meter de grootste is. Zoals we van te voren al hadden verwacht bleek het onmogelijk te zijn om die grote poelen in hun geheel op de foto te krijgen. Er kwam ontzettend veel stoom naar boven overal, we hadden handdoeken meegenomen om onze fototoestellen daartegen te beschermen. Steeds als er nét even wat minder stoom was moesten we vlug onze plaatjes schieten.... snel, voordat alle mooie kleuren weer aan het oog onttrokken werden. Toen we naar de auto toeliepen begon m'n lijf te protesteren.... mijn rug deed zeer, mijn voeten waren moe, ik had het erg warm.... Niet gek natuurlijk, als je bedacht dat we al vanaf 5 uur 's ochtends op pad waren. En stiekem toch heel wat meters hadden afgelegd, ook al hadden we dan geen 'echte' trail gelopen. We besloten dan ook dat we direct door zouden rijden naar West Yellowstone, waar we al een hotelkamer hadden gereserveerd. Toch maakten we nog twee korte stops, de kudde bizons links van de weg stond er té mooi bij om zomaar voorbij te rijden. Ze stonden in een wei tussen dode bomen in. De meeste beesten stonden rustig wat te grazen, maar één bizon had blijkbaar wat behoefte aan actie en rolde wild rond in het zand, waarbij de stofwolken flink opvlogen. Toen hij weer op z'n poten stond viel hij meteen agressief uit naar z'n

Last Update : July 31, 2011

soortgenoten die iets te dichtbij stonden naar z'n zin.... die gingen er snel vandoor, waarna de rust terugkeerde. Even later herhaalde het hele tafereel zich, ik vond het heel boeiend om dat te bekijken. Ook onze tweede stop betrof een groep bizons; die had een nóg mooier plekje gevonden aan de Gibbon River. Nadat we ook hier een tijdje hadden zitten kijken was het toch echt tijd geworden om naar het hotel in West Yellowstone te rijden, waar we de komende twee nachten zouden blijven.

Dag 6: donderdag 14 juni - Yellowstone National Park (123 mijl)

's Ochtends om ongeveer half zeven reden we de parkeerplaats bij Old Faithful op. Plek zat! Maar eh... hoe laat zou die geiser nou eigenlijk gaan spuiten?? Het nadeel van ons vroege tijdstip werd al snel duidelijk, het Visitor Center was nog niet open en dus hadden we geen overzicht van de tijden waarop de meest betrouwbare geisers geacht werden uit te barsten. Tja, hadden we nu wel of niet voldoende tijd om nog de halve mijl naar het hoog gelegen uitkijkpunt Observation Point te lopen? We besloten de gok maar te wagen, en we begonnen vol goede moed aan de korte maar wel vrij steile klim. Vanaf de top van de heuvel hadden we een mooi uitzicht over het complete geiserbasin. En we hadden geluk; we waren zowat een kwartier boven toen Old Faithful deed waarvoor we gekomen waren. Als je in Yellowstone bent schijn je dat toch een keer meegemaakt te moeten hebben, maar echt heel spectaculair vonden we het niet.

In het inmiddels geopende Visitor Center gingen we even kijken welke andere geisers we op de planning konden zetten. Er zijn zes geisers waarvan de tijd van de uitbarsting min of meer kan worden voorspeld; al is de tijds marge bij sommigen daarvan maar liefst vier uur. Dat had ik overigens niet meteen door. Op het bordje staat bijvoorbeeld: "*Great Fountain Geyser within 2 hours from 12.30 pm*". Ik dacht dus dat dat inhield dat de uitbarsting van de Great Fountain Geiser werd verwacht tussen half 1 en half 3 's middags. Maar wat er dus écht werd bedoeld was: *niet eerder dan twee uur voor, en niet later dan twee uur na half 1 's middags*. Ik schreef braaf de tijden over op een briefje, en vervolgens liepen we in snel tempo naar Daisy Geiser toe. Daar zouden we net op tijd kunnen zijn, dacht ik. En we waren ook mooi op tijd... al was dat dus meer geluk dan wijsheid. Ik ging immers nog steeds van de verkeerde tijds marge uit.

Bij Daisy zat al een groepje mensen te wachten, en onder hen bevond zich een man die – puur uit hobby – enkele weken in het park bleef om de geisers te observeren. Van alle uitbarstingen waarvan hij getuige was gaf hij het tijdstip per portofoon door; onmisbare informatie natuurlijk voor de Rangers die dat lijstje met de verwachte tijden moeten samenstellen. Het was heel handig hoor, om zo'n kenner in de buurt te hebben. Zo wisten we vanaf welke plek we de geiser het beste konden fotograferen, en ook hoe lang de uitbarsting zou duren. Het waaide nogal hard, en de man voorspelde dat de uitbarsting daarom best nog wel even op zich zou laten wachten. Daisy houdt niet van wind, zo legde hij uit. En ja, hij had helemaal gelijk. We zaten best al een tijdje lekker op een bankje in de zon voordat Daisy begon te spuiten. Het was wel een mooie uitbarsting, vooral omdat het water schuin omhoog gaat, in plaats van recht omhoog. We hadden volop de tijd om foto's te maken, de uitbarsting duurde vele minuten lang.

Dankzij de vriendelijke man wisten we ook dat we genoeg tijd hadden om naar Riverside Geiser te lopen. Ook deze geiser, zo verwachtte hij, zou waarschijnlijk pas binnen het laatste stukje van het 'timeframe' tot uitbarsting gaan komen. Riverside Geiser ligt heel erg mooi aan de oever van de Firehole River; terwijl we daar op de uitbarsting zaten te wachten werd het erg warm... er was geen schaduw te bekennen dus we moesten ons flink insmeren. Zodat we niet nog meer zouden verbranden.... gisteren was het wat dat betreft al flink mis gegaan! Riverside Geiser is behoorlijk populair, er kwamen alsmaar meer mensen aanlopen die ook getuige wilden zijn van de uitbarsting. Eén gezin bleef een minuut of vijf wachten, en liep toen alweer weg. Onze vrijwilliger sprak hen aan, het zou echt niet lang meer duren, zei hij. Maar de vader van het gezin gaf aan dat hij dan de uitbarsting van Old Faithful zou

Last Update : July 31, 2011

missen. De vrijwilliger probeerde hem op andere gedachten te brengen, Riverside Geyser doet 't immers maar drie maal per dag, terwijl je Old Faithful maar liefst 15 of 16 keer per dag in actie kan zien. Maar nee, dit argument maakte geen indruk, en het gezin liep nu echt weg. De vrijwilliger zei het niet hardop, maar zijn gezicht sprak boekdelen.... dom, dom, dom!! En hij had natuurlijk helemaal gelijk, de uitbarsting van Riverside Geyser is veel mooier dan die van Old Faithful.

Vroeger zou de Morning Glory Pool een van de mooiste heetwaterbronnen in het basin zijn geweest maar, zo had ik al op verschillende plaatsen gelezen, als gevolg van vandalisme zou de bron veel van z'n schoonheid hebben verloren. Nou, wij vonden het ook nu nog een van de mooiste plekjes; als dit al 'minder mooi' was dan moet het vroeger toch echt fantastisch zijn geweest! We kwamen nog veel andere geisers en heetwaterpoelen tegen. Zoals Grotto Geyser; die zagen we niet uitbarsten, maar de grillig gevormde kegel was ook al erg mooi om te zien. En Chromatic Pool, Wave Spring, de kegel van Giant Geyser en nog veel meer. We hadden nog lang niet alles gezien, maar toch besloten we op gegeven moment dat het nu wel even genoeg was geweest. De redenen: zere voeten, honger én Great Fountain Geyser. Dat laatste moet ik even uitleggen. Great Fountain Geyser is een van de meest spectaculaire geisers in Yellowstone; het water kan hier wel een hoogte van 60 meter bereiken. De kans om deze geiser in actie te zien is echter niet zo groot, de geiser spuit maar 1x per 10 uur en ligt niet in een van de grote basins, maar op een afgelegen plek aan een zijweg. We wisten – dankzij de informatie in het Visitor Center – dat ergens gedurende de komende 4 uren een uitbarsting werd verwacht. En we wilden toch in elk geval wel een poging wagen om net op het goede tijdstip daar te zijn. Dus braken we ons bezoek aan de Old Faithful Area af, en reden we naar de Firehole Lake Drive. We wisten nog niet zeker of we echt wel vier uur zouden willen wachten daar, maar ach, eerst maar eens even picknicken en daarna zouden we wel besluiten wat we verder zouden doen.

Aan het begin van de Firehole Lake Drive ontdekten we nog een minder bekend juweeltje: de erg mooie Firehole Spring. Deze heetwaterbron heeft prachtige kleuren, en in het heldere water zagen we elke keer van onderuit een mooie 'blob' naar de oppervlakte komen. We durfden niet te lang daar te blijven; het zou toch wel heel jammer zijn als we net de uitbarsting van Great Fountain Geyser zouden missen. Een paar minuten later bereikten we de juiste plek; de geiser lag nog te slapen dus we hadden nog niets gemist. En ook toen we onze boterhammen op hadden was er nog geen activiteit te ontdekken. Tja, wat nu? Even waren we heel besluiteloos; we wilden die uitbarsting graag zien, maar om daar nou echt urenlang op te moeten wachten... tja..... Zonder een beslissing te nemen bleven we nog wat rondhangen. Het was Great Fountain Geyser zelf voor ons de knoop doorhakte: de uitbarsting begon! Het bleek geen continue uitbarsting te zijn; de geiser leek elke keer tot rust te komen, maar begon dan weer opnieuw te spuiten. De uitbarsting was heel krachtig, maar toch... je voelde gewoonweg dat er nog meer potentiële kracht in zat. Dus elke keer als de geiser opnieuw begon voelde je een bepaalde spanning... zou dan nu die 'superblast' komen?? Nee helaas, geen superblast deze keer. Puur toevallig waren we nog wel getuige van een andere geiseruitbarsting, op de achtergrond zagen we White Dome Geyser spuiten. Terwijl we bij Great Fountain Geyser rondhingen, sloeg het weer echt helemaal om. 's Ochtends hadden we nog in de felle zon gezeten, maar nu ging de zon helemaal schuil achter zware, donkere wolken. Het begon ook nog te regenen. Omdat we inmiddels ook wel even een overdosis geisers en heetwaterbronnen achter de rug hadden besloten we de middag maar even op een heel andere manier door te brengen, we gingen wat winkels bekijken. Eerst in het park zelf, later ook nog even in West Yellowstone. We kochten een vissershoedje voor mij en een basebalcap voor Hans. Zodat mijn nek en oren en Hans z'n enigszins kale kop wat beter tegen de zon beschermd zouden worden, de komende dagen.

Last Update : July 31, 2011

Dag 7: vrijdag 15 juni -Yellowstone NP-Chief Joseph Scenic Highway-Cody

Het was al bijna half 8 toen we bij ons hotel in West Yellowstone vertrokken. Ruim een uur en een mooie rit later bereikten we Mammoth Hot Springs, in het noordwesten van het park. De terrassen die we daar gingen bekijken bestaan uit kalksteen dat door het overstromende water van heetwaterbronnen naar de oppervlakte wordt gebracht, de prachtige kleuren worden veroorzaakt door algen en bacteriën die in het water leven. We hadden al in diverse reisverslagen gelezen dat sommige terrassen er niet meer zo mooi uitzien. Dat komt omdat de bronnen soms droog komen te staan, en als er geen water meer over de terrassen stroomt verliezen ze hun kleur. Bij het eerste terras dat we zagen, Jupiter Terrace genaamd, konden we al goed zien hoeveel verschil dat veroorzaakt. Het middelste gedeelte van dit terras had mooie donkerbruine en lichtbruine tinten, maar de zijkanten waren somber grijs. Via een boardwalk liepen we een heel stuk naar boven, en aan het einde van het houten wandelpad kwamen we bij Canary Spring terecht, op dit moment absoluut het mooiste gedeelte van Mammoth Hot Springs. We zagen daar een prachtig gevormd terras in schitterende bruine en witte tinten, met zwart geblakerde boomstammen ertussen. Wat een verschil met Minerva Terrace! Nog niet zo lang geleden was dat dé blikvanger van dit gebied, maar nu is het alleen nog maar een troosteloze grijze massa. Nadat we ons rondje door dit deel van Mammoth Hot Springs hadden gelopen, stapten we weer in de auto en reden we een klein stukje terug naar het zuiden. Even lekker lui vanuit de auto het tweede deel van dit gebied bekijken, via de Upper Terrace Drive. Dat bleek een hele smalle weg te zijn, het was maar goed dat er eenrichtingsverkeer geldt! Een korte maar wel mooie route, met nog een paar aardige bezienswaardigheden direct naast de weg. Vooral Orange Spring Mound en Angel Terrace waren mooi.

Wij hebben dus echt een dirtroad-tic! Wat is er nu fijner dan rondrijden in een mooie omgeving over zo'n stoffige weg, terwijl er verder geen levende ziel te bekennen is! Na het drukke Mammoth Hot Springs hadden we echt even behoefte aan zo'n toeristenvrij plekje, dus we besloten om de onverharde Old Gardiner Road te gaan rijden. Het viel alleen nog niet mee om de weg te vinden, het begin ervan bleek verstopt te liggen achter het Mammoth Hot Springs Hotel. Het was een goede keuze, even heerlijk 'alleen op de wereld', met weidse uitzichten waar we volop van hebben genoten. Geen wildlife helaas, daar hadden we eigenlijk wel een beetje op gehoopt. Het was maar een korte rit, na vier mijl bereikten we de verharde weg alweer. Via die weg reden we terug richting Mammoth; op de kaart zag ik dat er halverwege een picknickplaats aangegeven stond en we besloten om daar maar eens even lekker te gaan eten. Maar die picknickplaats bleek nog wat beter verstopt te liggen dan het begin van de Old Gardiner Road, we konden de juiste plek niet vinden. Ach, geen nood, dan maken we toch onze eigen picknickplaats. We parkeerden de auto bij het begin van de Boiling River Trail, pakten onze grootste badhanddoek (die met de Amerikaanse vlag, lekker in stijl!) om op te gaan zitten, en natuurlijk sjouwden we ook de koelbox mee. De zandbank aan de oever van de Gardner River bleek een perfecte picknickplaats te zijn. Een halve mijl van onze geïmproviseerde picknickplaats vandaan vermengt het water van de heetwaterbron Boiling River zich met het koude water van de Gardner River, en daardoor is een plekje ontstaan waar de temperatuur van het water precies goed is om in te zwemmen. We zijn daar even naar toe gelopen; in het begin vond ik de trail heel mooi, het pad ligt direct naast het water en je loopt er tussen de bomen door. Even verder werd de omgeving wat kaler, en daardoor ook wat minder interessant. We bereikten Boiling River al snel; er zat inderdaad een groep mensen lekker in het water. Officieel is hier het einde van de trail, maar het pad liep gewoon verder en wij dus ook. Waardoor we nog een mooi rotsachtig gedeelte van de Gardner River hebben kunnen zien. Op de terugweg wilde Hans (voor de Yellowstone pagina van onze site) nog even een foto nemen van het gedeelte waar je mag zwemmen; net op dat moment liep er een man in onze richting die daardoor nogal prominent in beeld zou komen. Een jaar of zestig, bloot bovenlichaam, blote benen, buikje, handdoek om z'n middel geknoopt.... Da's geen gezicht

Last Update : July 31, 2011

voor op de site, besloot Hans, en hij maakte de foto dus niet. Hmm, zou hij ook zo gereageerd hebben als het een mooie jongedame in bikini zou zijn geweest??
Onze bestemming vandaag was de plaats Cody, we hadden nog een hele rit voor de boeg. We reden via Roosevelt en Lamar Valley, echt bear county dus. Maar ons Gele Monster leek het wildlife écht af te schrikken, er was helaas geen beer te zien. Nadat we Yellowstone achter ons hadden gelaten ging het verder via de Chief Joseph Scenic Byway. Niet heel spectaculair, maar wel een mooie, afwisselende route die ons prima beviel. Er kwamen flink wat hoogteverschillen op de weg voor; het hoogste punt is de ruim 2.400 meter hoge Dead Indian Pass. Er stond een ijzig koude wind daar boven op de pas, wat was ik blij dat mijn fleecjack dus écht winddicht bleek te zijn. De temperatuurverschillen waren erg groot, want bij het eerstvolgende uitkijkpunt konden we alweer in een t-shirt rondlopen. Het laatste stukje van de route deed me aan Utah denken, veel rood gekleurde rotsen die schuin in het landschap stonden. In de namiddag hebben we Cody nog even bekeken. Geen echt boeiend plaatsje, was ons oordeel. Geen leuke winkels, en de shoot-out van de Cody Gunfighters bij het Irma Hotel kon ons ook niet echt boeien. We hebben daarom maar snel onze motelkamer opgezocht, even lekker het boek uitlezen dat ik van Melanie had geleend. Ze had me al gewaarschuwd dat ik "*Komt een vrouw bij de dokter*" van Kluun echt niet in het vliegtuig moest lezen, en ja hoor, ze kent me!! Ik heb heel wat zakdoekjes nodig gehad bij dat laatste hoofdstuk!

Dag 8: zaterdag 16 juni - powwow in Cody (4 mijl)

Voor vandaag hadden we twee dingen op de planning staan; we wilden de jaarlijkse Powwow bijwonen (een ceremonieel dansfeest van de Native Americans) en daarna zouden we het Buffalo Bill Historical Center gaan bezoeken. Vooral naar de Powwow was ik erg benieuwd; het is zo compleet anders dan de dingen die we normaal gesproken tijdens onze vakantie doen, en ik had absoluut geen idee of dit wel iets voor ons zou zijn. Omdat we verwachtten dat het best wel eens druk zou kunnen zijn in Cody, vanwege die Powwow dus, hadden we al maanden geleden een motelkamer gereserveerd. En laat nou die Sunrise Motor Inn pal naast de Robbie Powwow Garden liggen! Puur toeval hoor, daar hadden we het motel echt niet op uitgezocht. Vanaf een uur of 10 's ochtends begon het best al druk te worden, en om half 11 besloten wij ook maar eens een plekje op het terrein uit te gaan zoeken. Het publiek kan plaatsnemen op schuin omhoog lopende kanten van gras; sommige mensen hadden zelf stoelen meegenomen, anderen hadden een plaatsje op een van banken daar bemachtigd, maar de meeste bezoekers zaten gewoon op het gras zelf. In het midden is een rond terrein dat wordt begrensd door een betonnen rand, dat was dus de plek waar de dansen zouden gaan plaatsvinden. Een ding was wel wat jammer; de Indianenfamilies die aan het festijn deelnamen zaten allemaal onder partytenten die net binnen die betonnen rand waren geplaatst, en daardoor had de rest van het publiek eigenlijk nergens meer vrij zicht op het dansterrein. Terwijl we zaten te wachten op het begin van het dansfeest, kon ik mooi even het informatieboekje doornemen dat we bij de ingang hadden gekocht. Even een paar feiten daaruit: Vroeger bestond er bij de verschillende indianenstammen een grote verscheidenheid aan ceremoniële en sociale danstradities. De krijgers werden geëerd, en de dansen brachten bescherming voor de leden van de stam. Aan het begin van de vorige eeuw werden de traditionele dansen door de blanke Amerikaanse regering verboden, en de Native Americans werden zo gedwongen om hun ceremonies in het geheim te gaan organiseren. In 1933 werd het verbod opgeheven, en daarna begon langzaam weer de opleving van de traditie in het openbaar. De danstradities kregen een nieuwe betekenis tijdens de Tweede Wereldoorlog, de Indiaanse soldaten die tijdens die oorlog hadden meegevochten werden door hun volk geëerd tijdens dansfeesten die "Homecoming Dances" werden genoemd. Later werden hier andere elementen toegevoegd, zoals het eren van de ouderen, en het opnieuw in het openbare leven opnemen van families die een periode van rouw hadden doorgemaakt. Tot aan 1950 werd de benaming Powwow alleen gebruikt op de

Last Update : July 31, 2011

Southern Plains, later gingen ook stammen zoals de Sioux, Crow en Blackfeet de naam Powwow gebruiken. Tot in de jaren '80 werden Powwows bijna uitsluitend in Indianenreservaten gehouden, maar tegenwoordig vinden ze vrijwel overal in het land plaats. De Powwow is nu niet alleen meer een sociale bijeenkomst voor de Native Americans, het is ook een culturele gebeurtenis geworden. Het hoofddoel is het vieren van de Amerikaans Indiaanse identiteit met muziek en dans. Zo, da's weer even genoeg geschiedenisles voor nu, ik ga weer terug naar onze eigen ervaring van dit dansfeest. Om 12 uur 's middags was het tijd voor de Grand Entry. Voorafgegaan door een aantal veteranen in soldatenkleding en met indianentooi liepen alle deelnemers langzaam het dansterrein op.... mannen en vrouwen, tieners, kleine kinderen... allemaal met de meest schitterende kostuums aan. Eigenlijk moet ik 'regalia' schrijven, dat is de officiële benaming voor de traditionele kleding. Ik vond het echt prachtig om te zien, de dansgewaden waren zo verschillend allemaal, en zo kleurrijk. Onder de partytenten zaten verschillende drumgroepen, die bestonden allemaal uit één grote trom waaromheen een aantal mannen zat, elk met een eigen stok waarmee ze op die trom sloegen. Ze zongen daarbij ook, met monotone ritmische keelklanken. De dansers volgden dat ritme allemaal op dezelfde manier, ze maakten steeds twee kleine passen met de ene voet, daarna twee kleine passen met de andere voet. Op gegeven moment werden ook mensen uit het publiek uitgenodigd om daaraan mee te doen, grappig want zo kon je goed zien dat het veel minder eenvoudig is dan het lijkt, om in dat specifieke ritme vooruit te lopen. We hadden gelezen dat sommige deelnemers het niet op prijs stellen als hun regalia, vaak oude familiestukken, werden gefotografeerd. Daarom waren we in eerste instantie heel terughoudend, en maakten we alleen foto's op afstand. Maar al gauw zagen we bij de andere bezoekers de nodige telelenzen verschijnen, de een nog groter dan de ander, en niemand leek daar een probleem mee te hebben. Op gegeven moment zagen we dat er op de betonnen rand, vlakbij het dansterrein dus, een heel mooi plekje vrij was. Daar hebben we de rest van de middag gezeten, en wat hebben we genoten van de geweldige sfeer en al het moois dat we nog te zien kregen! In de eerste plaats van de dansen, uiteraard. De deelnemers waren in allerlei groepen verdeeld, en we begonnen met de vertederende 'tiny tots', dat zijn de kinderen tot en met 6 jaar. Daarna waren de kinderen van 7 tot en met 12 jaar aan de beurt, eerst de meisjes, daarna de jongens. Wat een verschil in talent zag je daar al... sommige kinderen hadden niet zoveel ritmegevoel, maar er waren ook kinderen bij die intens en vol passie met hun dans bezig waren. Vooral een van de kleinste jongens, hij leek nog niet eens 7 jaar, viel ons op. Prachtig om hem bezig te zien. De overige leeftijdsgroepen waren de tieners, de volwassenen en de ouderen. Er werden verschillende soorten dansen gedemonstreerd, zoals de Women's Fancy Shawl Dance. De vrouwen gebruikten daarbij prachtige omslagdoeken, die als een soort vleugels werden uitgestrekt. Tijdens de Men's Traditional Dance worden door middel van bewegingen verhalen verteld, over de jacht, over spoorzoeken, over heldhaftige gevechten. De Women's Traditional Dance was weer heel anders, de vrouwen bewegen daarbij maar amper maar toch zag het er heel gracieus en statig uit. Echt, de middag vlóóg voorbij terwijl we daar zaten te kijken. Tussen de dansen door gebeurden er ook andere dingen. Er werd iemand herdacht die onlangs was overleden. Zijn weduwe en zijn kinderen liepen langzaam een rondje langs de rand van het dansterrein, waarbij steeds mensen die daar zaten opstonden, hen een hand gaven, en zich dan achteraan in de rij aansloten. We zagen ook een speciale ceremonie die wordt gehouden als een veer uit een tooi op de grond is gevallen. Die mag alleen worden opgeraapt door veteranen of ouderlingen, en dit wordt als een eervolle taak beschouwd. Je mag tijdens de ceremoniële handelingen niet fotograferen, en we hebben ook inderdaad niemand in het publiek gezien die tijdens dit speciale moment foto's nam. Om 5 uur 's middags was er een pauze, we zijn toen even naar de Subway gereden om een broodje te gaan eten. Eigenlijk hadden we dus nog naar het Buffalo Bill Historical Center willen gaan, maar we wilden allebei veel liever terug naar de Powwow. En dus zagen we om 6 uur voor

Last Update : July 31, 2011

de tweede keer die dag alle deelnemers het terrein opkomen tijdens de Grand Entry. Hans wees me een van de deelnemers aan, en vroeg of hij me aan iemand deed denken. Ik wist meteen wie hij bedoelde... iemand die bij ons in de straat woont. Toch wel raar hoor, om de trekken van een blanke Nederlandse man terug te zien in een Native American in Wyoming. Ondertussen begon de lucht op de achtergrond vreselijk donker te worden, en hier en daar zagen we het bliksemen. Zo nu en dan regende het even, maar de echte hoosbui die we eigenlijk verwachtten bleef gelukkig uit. Het avondprogramma, met nog diverse dansdemonstraties, kon gewoon worden afgewerkt. Het meest indrukwekkende moment betrof een familie van de Blackfeet indianen. De Emcee (Master of Ceremonie) vertelde dat een van de zonen van deze familie onlangs veilig was teruggekeerd uit Irak. Maar nu zou zijn jongere broer John binnenkort daarheen vertrekken. John mocht nu, samen met zijn familie, rondlopen over het dansterrein. Een voor een stonden de andere indianen op, om John en zijn familie de hand te schudden en zich achter de rij aan te sluiten. Ik kreeg echt kippenvel van dit moment, er straalde zoveel saamhorigheid uit deze traditie. Toen de laatste dansdemonstratie dan toch echt was afgelopen, was het tijd om naar ons motel terug te lopen. Het was een absolute topdag geweest!

Dag 9: zondag 17 juni - Cody – Bighorn Canyon NRA - Devils Tower NM– Spearfish

Hans had kort voor onze vakantie nog zo z'n best gedaan om een MP3 met onze favoriete muziek samen te stellen, voor tijdens de lange autoritten. Pink, Anouk, Red Hot Chili Peppers en nog veel meer. Maar helaas... we moesten het zonder de Peppers stellen want de autoradio wilde de MP3 niet afspelen. Dus probeerden we een leuke radiozender te vinden, maar het leek wel of iedereen ons wilde bekeren vandaag. Allemaal religieuze countrysongs, sommige best wel aardig maar het hoge suikerzoetgehalte werd ons soms toch wel even te veel! Ons belangrijkste doel van vandaag was afstand overbruggen, maar natuurlijk wilden we onderweg ook wel een paar mooie plekken bekijken. Dus kozen we ervoor om een omweg te maken via Bighorn Canyon, een recreatiepark dat precies op de grens van Wyoming en Montana ligt. We reden daar door een mooi rotslandschap, we zagen er zowaar ook wilde paarden lopen. Het eerste punt waar we stopten, Horseshoe Bend genaamd, viel nogal tegen. Maar dat werd ruimschoots goedge maakt toen we even later bij Devils Canyon Overlook aankwamen, dat is een uitkijkpunt met een fantastisch mooi uitzicht over de Bighorn River die daar tussen een aantal hoge, smalle rotsen doorslingert. De weg eindigde bij Barry's Landing, waar je boten te water kan laten. Ook hier heb je een mooi zicht op het water en de rotsen, maar de vergelijking met Devils Canyon Overlook kan 't toch echt niet doorstaan. Er stonden diverse picknicktafels, dus het was een goede plek om even pauze te houden en wat te eten. Terwijl we daar zaten kwam een oude man een praatje met ons maken. Hij vond het leuk om te horen dat wij uit Nederland komen omdat hij zelf Nederlandse voorouders had, hij stamde af van de Pennsylvanian Dutch. Hij vertelde vol enthousiasme over zijn grote hobby: het verzamelen van fossielen in Bighorn Canyon. Hij onderzocht dit specifieke gebied al tientallen jaren, en nog steeds stuitte hij op nieuwe vindplaatsen. De man informeerde ook nog heel belangstellend naar onze reis, wat we al gezien hadden en wat er nog meer in onze planning stond. Ik denk dat hij nog wel urenlang verder had willen praten, maar helaas, zoveel tijd hadden we niet. We hadden immers nog een lange rit voor de boeg. Nadat we afscheid hadden genomen van de vriendelijke man vervolgden we onze route, eerst via de mooie, hoog gelegen Scenic Route 14A, en daarna via Interstate 90. We verlieten de snelweg bij de plaats Moorcroft, en via een binnenweg reden we verder naar Devil's Tower National Monument. 't Was wel een beetje balen dat de lucht boven ons ondertussen grauw en donker was geworden, het leek er op of het elk moment zou gaan regenen. Toen we Devil's Tower bereikten was het zowaar nog steeds droog. Eerst even een bezorgde blik op de dreigende wolken boven ons... dat zag er niet al te best uit. Maar we wilden toch graag de wandeling rondom de toren gaan maken. Ach, als het echt zou gaan regenen, dan werden we maar een keer kletsnat. We hadden genoeg

Last Update : July 31, 2011

droge kleren achter in de auto liggen, toch! Vanaf de parkeerplaats moesten we een klein stukje omhoog klimmen via een verhard pad, en toen stonden we dan echt onder aan de voet van die gigantische blok steen. Die torende maar liefst 264 meter boven ons uit, heel indrukwekkend hoor! De wandeling beviel ons heel erg goed, het pad ligt heel mooi tussen de bomen en natuurlijk hadden we overal zicht op Devil's Tower. En vanuit elke hoek was de vorm van de toren net weer even anders. We konden heel goed de diepe groeven in de rotswand zien, volgens een indiaanse legende zijn die daarin gekerfd door een beer die een aantal indiaanse meisjes achtervolgde. Op gegeven moment zagen we dat er klimmers op de rotswand bezig waren. Jammer dat we onze telelens niet meegenomen hadden, de klimmers zijn nu alleen maar als onherkenbaar stipje op onze foto's te zien. Zoals we eigenlijk al hadden verwacht hielden we het niet helemaal droog tijdens de wandeling. Maar toch, we hadden alweer geluk, want het bleef bij wat verdwaalde spetters en bij wat onweergegrommel rondom ons heen. Ik vroeg me wel af of die klimmers zich nu wel comfortabel zouden voelen, met dat onweer zo dichtbij?? Ik zou niet graag met ze willen ruilen. Nadat we Devil's Tower letterlijk vanuit alle hoeken op de foto hadden gezet, stapten we weer in de auto voor de laatste etappe van vandaag. En die eindigde bij de Days Inn in het plaatsje Spearfish, in South Dakota.

Dag 10: maandag 18 juni - Spearfish – Mount Rushmore – Custer SP – Custer

De rit door Spearfish Canyon viel wat tegen, maar dat lag eigenlijk meer aan ons dan aan de omgeving. We zijn zo verwend door de vele geweldige dingen die we tijdens onze Amerikareizen hebben gezien, dat we eigenlijk niet meer echt zagen dat Spearfish Canyon ook best wel mooi is. Geen fotostops, geen wandelingen, geen uitkijkpunten, op die manier hadden we de 22 mijlen door de canyon natuurlijk al snel achter de rug. En zo hadden we zomaar opeens de tijd om nog diezelfde ochtend naar Mount Rushmore te gaan. Even een stukje Amerikaans patriottisme over ons heen laten komen. We parkeerden onze auto in een van de grote, overdekte parkeergarages en liepen naar de Avenue of the Flags. Dat is een brede laan met aan de zijkanten grote betonnen pilaren, waaraan de vlaggen van alle Amerikaanse staten hangen; in het verlengde daarvan zie je de hoofden van de vier presidenten al duidelijk voor je. In sommige reisverslagen lees je wel eens dat het allemaal wat overdone is, te toeristisch, te pompeus. Maar ik vind dat het wel bij The American Way of Living past.. *"We zijn trots op ons land en dat willen we laten zien ook!"*. De Avenue of the Flags eindigt bij Grand View Terrace, een plein met daarvoor een amfiteater vanwaar je de koppen goed kan fotograferen. Het was natuurlijk een overbekend plaatje, maar toch was het leuk om dit ook eens in het echt te zien. Meestal zie je op de foto's alleen de hoofden zelf, maar niet de rest van de rotswand waarin ze zijn uitgehakt. En 'live' krijg je natuurlijk ook een beter beeld van de grootte van de sculptuur. Via de Presidential Trail kan je nog veel dichterbij de presidentiële hoofden komen, en zo konden we George Washington, Thomas Jefferson, Theodore Roosevelt en Abraham Lincoln vanuit allerlei verschillende hoeken op de foto zetten. We waren blij dat we hier zo onverwacht al in de ochtend naar toe waren gegaan, het licht om de presidenten te fotograferen was echt perfect! Via de Iron Mountain Road reden we naar Custer State Park. Leuke route zeg, dit beviel ons veel beter dan Spearfish Canyon vanmorgen. De ronde, helemaal van hout gemaakte Pigtail Bridges waren heel apart. En de smalle rotstunneltjes waar we doorheen moesten rijden leken er wel speciaal neergelegd te zijn om als omlijsting te dienen voor de vier hoofden van Mount Rushmore, die in de verte achter ons nog te zien waren. We reden door naar het plaatsje Custer, waar we een motel gingen zoeken. De Days Inn in Spearfish was ons goed bevallen, en daarom kozen we ook hier in Custer voor de Days Inn. Op onze motelkamer hielden even een korte pauze en natuurlijk mocht internet daarbij niet ontbreken. Rob was toevallig net online. Over vier dagen zou hij zich de trotse eigenaar van zijn eerste eigen auto mogen noemen, en hij had nu wat ouderlijk advies nodig inzake de autoverzekering. En zo zaten we daar in Custer allerlei websites door te lezen over eigen

Last Update : July 31, 2011

risico, bonus/malus, dagwaardes en nog meer van die taaie kost. Toch even wat anders dan mooie routes rijden en leuke plekjes bekijken! Toen Rob en wij waren bijgekletst zijn we weer op pad gegaan. We hadden een scenic route in de planning staan, de derde alweer vandaag. In het begin was de Needles Highway nog niet heel interessant, maar op het moment dat de eerste hoge smalle rotsen (needles) in zicht kwamen waren we helemaal verkocht. Wat een prachtige weg was dit, echt geweldig hoor. Natuurlijk grepen we meteen bij de eerste mooie plek al naar ons fototoestel, maar het is dan natuurlijk ook wel handig als je eerst even je auto parkeert. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan, de weg is ontzettend smal en we konden niet direct een pullout vinden. Een klein stukje verder lukte het toch om de auto veilig aan de kant te zetten, en we liepen langs de weg terug om alsnog onze foto's te kunnen maken. Hé, daar liep ook een pad, eens even checken waar dat heen ging. Zo belandden we dus op een niet officiële trail waarbij we direct naast ons een mooie rotswand konden zien. De bodem was bezaaid met heel veel glinsterende schilfers, het leek wel op selenite crystals die we vorig jaar bij het heuveltje Glass Mountain in *Cathedral Valley* hadden gezien. In de rotswand zagen we ook nog een vervallen houten gebouwtje en een afgesloten ingang van een mijn. Het was een heel aardig pad om te lopen, maar als we nog tijd over wilden houden voor de rest van onze planning – de Sunday Gulch Trail en de avondceremonie bij Mount Rushmore – dan moesten we toch echt weer terug naar de auto. En al gauw kwamen we er achter dat we bij die eerste stopplek niet zo moeilijk hadden hoeven te doen, er was nu op verschillende plaatsen gelegenheid om de auto te parkeren. Vaak uitstappen en volop van de omgeving genieten, dus! Kort nadat we door een supersmalle rotstunnel waren gereden bereikten we Sylvan Lake. Een klein meertje dat vooral boeiend is omdat het zo mooi tussen de rotsen in ligt. Vanaf de parkeerplaats liepen we naar de dam aan de overzijde van het meer, daar zou de door ons geplande trail moeten beginnen. Het was nog wel even zoeken hoor, we bleken door een hele smalle rotsspleet te moeten lopen om aan de achterkant van de dam uit te komen. Een mooi begin van een supermooie trail... meteen al vanaf het begin moesten we over rotsblokken klauteren en via stenen traptreden afdalen, en dat midden tussen de bomen en met naast ons een prachtig beekje. Ik was blij dat er een railing zat, die had ik op sommige plekken echt wel nodig. We lieten de rotsblokken en trapjes achter ons, we konden het bospad nu zonder klimpartijen verder volgen. Zo nu en dan zagen we een blauw plaatje op een boom zitten, het was duidelijk dat daardoor de route werd aangegeven. Op gegeven moment bereikten we een paaltje waar 1.0 op stond, ik veronderstelde dat we nu 1 mijl van de bijna 3 mijl lange route achter de rug hadden. Dat klopte wel met ons gevoel. We verlieten ons beekje, en liepen via een wat breder bospad omhoog. Ik had ooit gelezen dat het tweede deel van de wandeling dicht langs een weg gaat en wat minder mooi is. En dat klopte helemaal, we hoorden auto's rijden en inderdaad werd het bospad iets gewoner, zo zonder beekje en rotsblokken. Omdat we toch wel flink moesten klimmen begon ik mijn benen behoorlijk te voelen. Geen probleem, het kon immers niet ver meer zijn en die laatste mijl kon er echt nog wel bij. Ik dacht nu toch wel snel een paaltje met 2.0 te gaan vinden, maar nee, geen paaltje te zien. Nog wel steeds blauwe plaatjes op de bomen, dus we zaten nog goed. De twijfel sloeg toe toen Hans vertelde dat hij wel een paaltje had gezien, maar daarop stonden de weinig hoopgevende cijfers 1.3. Blijkbaar betekenden die cijfers niet wat wij dachten, want het was echt niet mogelijk dat we sinds dat eerste paaltje nog maar 0,3 mijl hadden gelopen. Allebei hadden we nu het gevoel dat er iets niet klopte, waren we misschien per ongeluk op een verkeerde route terechtgekomen?? We hadden echt geen idee meer hoe het nu verder zou gaan. Misschien zaten we nog goed, en zouden we over 5 minuten weer bij Sylvan Lake staan. Maar voor hetzelfde geld waren we helemaal verdwaald en zouden we het hele eind terug moeten lopen. Nee, dit deel van de wandeling was heel wat minder leuk dan dat geweldige begin. Gelukkig bereikten we toch nog onverwacht de verharde weg, waar we al snel de Sylvan Lake Lodge zagen staan. Het was duidelijk dat dit niet de goede route was, maar we wisten nu in elk geval wel weer hoe we

Last Update : July 31, 2011

verder moesten lopen. Toch een hele opluchting! Wat was ik blij toen we eindelijk bij onze auto kwamen en ik mijn arme voeten rust kon gunnen. Ondanks de vermoeiende tocht hadden we nog wel genoeg energie om terug te gaan naar Mount Rushmore, voor de avondceremonie. We moesten nog wel even eten, dus zochten we eerst het restaurant op. Waar de vitrine waarin bakken met etenswaar behoorden te staan een akelig lege aanblik vertoonde...., er was bijna niets meer te krijgen! Gelukkig kon ergens van de bodem van een van de bakken nog een bordje spaghetti voor ons bij elkaar worden geschraapt; het was niet echt lekker maar onze magen waren toch weer gevuld. Na het eten zochten we een plekje in het amfitheater, waar even later de avondceremonie begon. Natuurlijk zaten we hier met een bepaalde verwachting, maar om eerlijk te zijn... die verwachting werd helemaal niet waargemaakt. Eerst werd er een korte toespraak gehouden. Daarna werd er op een groot scherm een film vertoond, en dat was iets waarop we helemaal niet hadden gerekend. Het was een film met mooie beelden en interessante informatie over de presidenten, maar toch... het was een film. Terwijl we juist een live ceremonie hadden verwacht. Na de film werden mensen in het publiek opgeroepen om naar het podium te komen, veteranen en nabestaanden van soldaten die waren gesneuveld. Er kwamen best veel mensen naar beneden, zij stelden zich op in een lange rij. De eerste van hen kreeg de Amerikaanse vlag overhandigd, en gaf die door aan degene die naast hem stond. En zo verder. Op dit moment moest ik terugdenken aan de Powwow twee dagen eerder, waar ik echt geraakt werd door het moment dat de jonge John – die binnenkort naar Irak zou vertrekken – samen met zijn familie over het dansterrein liep. Waarom had ik daar zoveel saamhorigheid gevoeld, en deed dit moment bij Mount Rushmore me echt helemaal niets? Voor de mensen die op het podium stonden zal het misschien bijzonder zijn geweest, maar voor mij deed het allemaal wat klinisch en plichtmatig aan. Ook het zingen van het Amerikaanse volkslied, met een vrouwenstem op een bandje, bezorgde me geen kippenvel. Ondertussen werden de hoofden van de presidenten verlicht, dat was wel mooi om te zien. Ach, we hadden nu toch meegemaakt waar we voor naar Mount Rushmore waren gekomen. Al hebben onze verkeerde verwachtingen de manier waarop we dit hebben ervaren wel flink beïnvloed.

Dag 11: dinsdag 19 juni -Custer-Wind Cave NP-Crazy Horse Memorial – Custer SP

Tijdens onze rit naar Wind Cave National Park zagen we veel dieren. Eerst een paar eenzame bizens, en daarna een moederhert met twee jongen. Ze renden met hun drieën een heuvel op die naast de weg lag, en bovenaan bleven ze nog even mooi voor ons poseren. In de folder van Custer State Park zag ik dat het hier om whitetail deer ging. En dankzij die folder wist ik ook dat het volgende hert dat we zagen een pronghorn was, dat vind ik zelf de mooiste hertensoort die in het park voorkomt. Maar onze favorieten waren toch wel de prairiedogs. Wat een ongelooflijk leuke beestjes zijn dat, ze leven in grote kolonies bij elkaar in de zogenaamde prairiedogtowns. Zomaar vlak naast de weg zie je ze overal hun koppies uit een van de vele holen omhoog steken. Of ze komen helemaal tevoorschijn, en gaan dan recht overeind zitten. Wij volop foto's maken uiteraard, maar de prairiedogs speelden gewoon een spelletje met ons. Sommige beestjes zaten prachtig te poseren, maar dan op zo'n afstand dat je er geen goede close-up van kon maken. En als er eentje wel mooi dichtbij zat, dan dook ie natuurlijk nét omlaag op het moment dat we de foto schoten. Watervlug zijn ze, maar o zo leuk om te zien én te horen.. ze maken voortdurend van die hoge, piepende geluidjes. En het zijn er ontzettend veel, we zagen talloze prairiedogs in Custer State Park en daarna ook nog eens in Wind Cave National Park. In onze oorspronkelijke planning hadden we Wind Cave niet opgenomen, het leek ons niet zo'n boeiend park. Maar omdat we onze route hadden gewijzigd en daardoor iets meer speling hadden gekregen, besloten we om er toch maar naar toe te gaan. We waren er immers zo dichtbij. We liepen het mooie Visitor Center binnen en informeerden wanneer de eerstvolgende grottentour zou vertrekken. Dat bleek de Natural Entrance Tour te zijn, en er waren nog genoeg kaartjes beschikbaar. Samen met een groep andere toeristen en een

Last Update : July 31, 2011

opgewekte, vrouwelijke Ranger gingen we naar beneden, de grotten in. Daar zagen we al snel de reden waarom dit grottenstelsel uniek is: de gekristalliseerde calcietafzettingen op de rotswanden en plafonds. Deze calcietafzettingen worden speleothems genoemd, en er zijn verschillende variaties. Wij zagen vooral het zogenaamde boxwork, de dunne randen die in een honingraatpatroon op de wanden en plafonds zitten. En een heel klein beetje popcorn, dat zijn kleine knobbelachtige afzettingen. Het was wel apart om dat te zien, maar na ruim een uur daar beneden vonden we het echt wel genoeg. Het was toch wel veel van hetzelfde allemaal. Via een onverharde weg reden we door het oostelijke deel van het park terug naar Custer State Park, we waren daar even heerlijk alleen op de wereld. Nou ja, niet helemaal alleen want we kwamen honderden prairiedogs en ook nog een paar bizons tegen. Gelukkig maar dat we al in diverse reisverslagen hadden gelezen dat je voor een bezoek aan Crazy Horse Memorial behoorlijk wat dollars neer moet tellen. Eerst al 20 dollar om met de auto plus twee inzittenden het terrein op te mogen rijden. En daarna nog eens 4 dollar per persoon om met de bus naar het standbeeld van Chief Crazy Horse te worden gebracht. Als je zoveel moet betalen, dan verwacht je toch wel dat daar iets wezenlijks tegenover staat. En dát viel ons eerlijk gezegd flink tegen. We dachten dat we de kans zouden krijgen om het beeld uitgebreid te bekijken, we hadden ooit foto's gezien van een grote groep mensen die op het platform net voor het gezicht van Crazy Horse stond. Maar helaas, daar mochten we helemaal niet naar toe. We werden met de bus naar de voet van het standbeeld gebracht, we mochten een paar minuten de bus uit terwijl de chauffeur een praatje hield, en daarna was het : instappen en wegwezen. Ik was echt helemaal verbaasd... ik dacht dat de tour daar zo'n beetje zou gaan beginnen, maar in plaats daarvan bleek het dus al het einde te zijn. Dat was echt een afknapper. We zijn nog even het museum binnengelopen, en dat zag er wel heel mooi uit. We zijn er niet zo lang meer gebleven, we waren immers voor het beeld gekomen, niet voor het museum. Omdat we de Sunday Gulch Trail gisteren zo mooi hadden gevonden leek het ons een goed idee om nog een trail in Custer State Park uit te gaan proberen. En de Cathedral Spires Trail, die begint aan de Needles Highway, bleek een schot in de roos te zijn. We liepen over een mooi bospad, en op een paar plekken moesten we over wat rotsblokken omhoog klimmen. Rondom ons zagen we – een beetje verborgen achter de bomen - de rotsnaalden staan waar de trail naar vernoemd is; het was echt een prachtige omgeving. De trail eindigde bij een open plek tussen de rotsen, ik heb daar even lekker lui op een rotsblok gezeten terwijl Hans nog wat tussen de rotsen doorgeklommen is om mooie fotoplekjes te zoeken. Daarna via dezelfde weg weer terug, handig, want zo verdwalen we tenminste niet!! Laat op de avond zijn we nog één keer teruggedaan naar Custer State Park, we hadden immers de Wildlife Loop Road nog niet gezien. En zo tegen de tijd dat het donker gaat worden zouden we extra veel kans hebben om dieren tegen te komen, zo was ons door de folders beloofd. Het begon goed, met weer een stel van die grappige prairiedogs. Maar daarna... kilometers lang geen enkel beest te zien!! We waren al bijna aan het einde van de route toen we een opstopping voor ons zagen; een stuk of vier auto's, een groep volwassenen en kinderen, én twee schattige ezels. Vooral de kleine, gevlekte ezel was leuk om te zien, de kinderen waren niet bij hem weg te slaan. De volwassenen ook niet, trouwens. We zagen ook nog een groepje ezels wat verder van de weg, en welgeteld één pronghorn. Een beetje een magere oogst, voor de Wildlife Loop Road. Maar ach, we hadden nog een dag of vijf in Yellowstone te goed, dus nog kans genoeg om wat dieren tegen te komen.

Dag 12: woensdag 20 juni - Custer – Badlands National Park – Interior (220 mijl)

"Jezus, wat ben jij oud zeg!" Dat kreeg ik dus te horen net nadat ik nog half slapend mijn ogen had opengedaan in de Days Inn in Custer. Ik zag Hans met een meewarige blik naar mij kijken, hij vond het nodig om me even in te wrijven dat 48 jaar toch wel vérselijk oud is. Dat hij zichzelf over een goeie drie weken ook geen 47 meer mag noemen, ach, dat is nog heel ver weg, zo verzekerde hij me. Maar gelukkig mag ik op m'n 48ste verjaardag naar

Last Update : July 31, 2011

Badlands National Park toe, een beter verjaardagscadeau kan ik me niet wensen, toch! (Even voor de duidelijkheid: hij heeft me ook nog gewoon proficiat gewenst hoor. Voordat de lezers van dit reisverslag nog verkeerde dingen gaan denken.) Precies om 8 uur reden we weg bij ons motel, en een kleine twee uur later arriveerden we in het gehucht Scenic. Dat bestond uit niet meer dan een weggetje tussen een paar heel oude gebouwen, zoals de Longhorn Saloon (established in 1906) en de Sam Bulls Gallery. Het zag er niet echt vervallen uit, maar wel volkomen uitgestorven... we zagen er geen levende ziel. Kort voorbij Scenic bereikten we Badlands National Park, niet het bekende toeristische gedeelte maar de veel stillere Stronghold Unit. En hier werd weer eens helemaal bevestigd wat we eigenlijk al wisten, namelijk dat wij niets liever zien dan mooie rotsformaties en niets liever doen dan afgelegen dirtroads rijden. We genoten! De Sheep Mountain Table Road liep door de badlands heen omhoog, en vooral als we omkeken leverde dat een prachtig plaatje op. Al snel werd de weg weer wat vlakker, en waren de rotsen rondom ons verdwenen. De gravelweg veranderde in een soms wat modderige zandweg, waar we onze high clearance absoluut nodig hadden. Want het middengedeelte was best wel hoog. Toen we bijna vijf mijl hadden gereden lag er rechts van de weg een uitkijkpunt, vandaar hadden we zicht over een uitgestrekt dal met badlands en vlakke groen begroeide gedeeltes ertussen. Tijdens de laatste twee mijlen werd de weg nog wat slechter, het is duidelijk dat je hier niet kan rijden als het kort daarvoor geregend heeft. Er stonden diepe plassen en de auto hing soms behoorlijk schuin als we gebruik maakten van de droge plekken aan de hogere zijkant van de weg. Het einddoel van de rit was het vier mijl lange plateau Sheep Mountain Table. Toen we daar aankwamen, zagen we een grote vlakte voor ons met veel gras, struiken en wat lage bomen. Er liepen verschillende zandwegen, we besloten om eerst maar eens de weg die rechtsaf liep uit te proberen. De weg eindigde bij de rand van het plateau, beneden ons zagen we volop grillig gevormde rotsformaties. Het deed ons heel erg aan de hoodoos in Bryce Canyon denken. We hobbelden over de zandwegen naar een andere plek aan de rand, en daar werden we getraakteerd op een schitterend uitzicht over een enorm dal. Met volop badlands, natuurlijk. Nadat we genoeg hadden rondgekeken reden we terug naar Scenic, waar we zowaar één tot leven gekomen inwoner signaleerden! Onze tweede dirtroad van vandaag was de Sage Creek Rim Road. De eerste 12 mijlen van die weg liepen door een landbouwgebied en door graslanden, op het moment dat we het park binnenreden zagen we in de verte weer mooie badlands opdoemen. Via een zijweg zijn we nog even naar een picknickplaats gereden. Gelukkig hadden de picknicktafels allemaal een eigen overkapping, zodat we lekker in de schaduw konden zitten. Aan uitkijpunten geen gebrek in Badlands National Park, we kwamen er verschillende tegen tijdens de tweede helft van de Sage Creek Rim Road en ook langs de verharde Badlands Loop Road kan je op veel plaatsen stoppen om de prachtige omgeving te bekijken. Daar ging stiekem toch heel wat tijd inzitten, en we moesten nog op zoek naar een motel. We hoopten nog een plaatsje te vinden in de Cedar Creek Lodge in het oosten van het park, of in het Badlands Motel dat net buiten het park ligt. Maar helaas, alles zat vol. De dames aan de balie raadden ons aan het eens te proberen in het plaatsje Interior, op de landkaart is dat een miniem klein stipje en in het echt is het al niet veel groter. Toen we de receptie van het Budget Host Motel binnenliepen, hadden we even het gevoel dat we tientallen jaren terugstapten in de tijd. Een houten balie, een klein rommelig winkeltje, en een eetgedeelte waar de stoofpot stond te pruttelen en waar de vrouw des huizes in een eenvoudig keukentje de hamburgers stond te bakken. De oude man achter de balie liet ons weten dat hij nog wel een kamer voor ons had. Blijkbaar kwamen er niet dagelijks mensen uit Nederland bij hem over de vloer; hij moest meteen even kwijt dat hij Nederlandse voorouders had en hij schreef zijn naam voor ons op een briefje: *Druckebrodt* heette hij. Toch wel een beetje met een 'we zijn benieuwd wat we aan zullen treffen'-gevoel gingen we naar onze kamer. En dat viel zeker niet tegen. Het meubilair was een bij elkaar geraapt rommeltje, maar het was wel schoon en netjes. Ook de badkamer, en dat is toch het belangrijkste. Geen tv en natuurlijk ook geen internet, maar

Last Update : July 31, 2011

dat hadden we ook niet verwacht. Wel airco, en dat vonden we heel wat belangrijker. Voordat het etenstijd werd hadden we nog tijd om een paar korte trails te lopen. De Cliff Shelf Nature Trail was een eenvoudige wandeling waarbij we via een stel trappen langs de badlands omhoog klommen. Aan de andere kant konden we ver de White River Valley inkijken. De Window Trail was nog veel makkelijker, het was een kort verhard pad dat eindigde bij een plek waar we een ravijn in konden kijken. Het bleek op dit tijdstip helaas onmogelijk te zijn om daar foto's van te maken, de contrasten tussen de door de zon belichte rotsen en de diepe schaduw was veel te groot. We gingen eten bij het restaurant van de Cedar Creek Lodge. Wat was dat een afknapper zeg... de jongedame die ons een tafel moest wijzen mompelde wat binnensmond en deed geen enkele moeite zich verstaanbaar te maken, we moesten erg lang op ons eten wachten, ze vergaten ons bestek, de friet was koud... Ach, we hadden toch in elk geval nog het geluk dat we wel hadden gekregen wat we besteld hebben; de mensen aan de tafel naast ons kregen blijkbaar iets heel anders voorgeschoteld dan dat ze hadden verwacht. We hebben een magere fooi achtergelaten en zijn maar snel weer vertrokken.. op naar de Pinnacles Overlook. Een paar dagen eerder hadden we klapstoeltjes gekocht, en die kwamen hier goed van pas. We hebben een hele tijd gezeten daar, lekker genieten van de kleuren die steeds mooier worden als de zon ondergaat. Pas toen het te donker werd om nog foto's te kunnen maken hebben we ons boeltje weer ingepakt en zijn we naar Interior teruggedreden. Ik heb een geweldige mooie verjaardag gehad!

Dag 13: donderdag 21 juni - Interior – Badlands NP – Interior (106 mijl)

Gisterenavond hadden we de zon zien ondergaan bij de Pinnacles Overlook, deze ochtend zagen we diezelfde zon weer opkomen vanaf het uitkijkpunt Big Badlands. Voor mij is de Big Badlands Overlook een van de mooiste plekken in het park. Vanaf het uitkijkpunt zie je heel veel rotsen, er zitten hele mooie ronde bij, andere rotsen hebben meer scherpere vormen. Allemaal zijn ze van een grijs gesteente, met daar schitterende roodbruine en lichtgrijze horizontale strepen doorheen. Achter de badlands zie je de uitgestrekte White River Valley. Kortom, een geweldige zonsopgang plek!

Het was pas kwart over zes toen we aan de Notch Trail begonnen, het was prachtig weer en nog lekker koel. Perfecte omstandigheden dus voor onze hike. We liepen over een rotsachtig terrein met enkele modderige plekken, waar we makkelijk omheen konden lopen. Al snel kwamen bij de roemruchte ladder, die voor sommige mensen toch een te moeilijk obstakel blijkt te vormen. Ik vond het wel meevallen, ik ben geen held als het op lastige klimpartijen aankomt, maar met die ladder had ik geen enkele moeite. Okay, het wiebelde een beetje, maar toch was het eenvoudig om hier naar boven te klimmen. Het pad liep verder langs een rotswand, op sommige plekken moesten we over rotsblokken klauteren en over smalle spleten heenstappen, en dat vond ik lastiger dan die ladder. Zeker op de plek waar het pad gedeeltelijk was ingestort, en we door een bordje op een alternatieve route werden gewezen. We genoten intens van deze hike, de prachtige rotsomgeving om ons heen, een beetje klimwerk, en dan die heerlijke stilte. Toch bleken we niet helemaal alleen op de wereld te zijn, we kwamen zowaar twee andere hikers tegen die al op de terugweg waren. Even later kwamen we op het eindpunt van de hike; *the Notch* is een opening in een rotsrichel en vandaar uit konden we ver wegkijken over de White River Valley. De alleenstaande rotsen leken een beetje op de monolieten die we vorig jaar hadden bewonderd, tijdens onze rit door Cathedral Valley. Ook zagen we beneden ons de houten trappen van de Cliff Shelf Nature Trail, waar we gisteren hadden gelopen. We hadden niet meteen zin om weer aan de terugweg te beginnen, dus hebben we de directe omgeving van *the Notch* nog even wat verder verkend. Na een klein klimmetje kwamen we bij een andere opening in de rotsrichel, maar qua uitzicht leverde dat niets nieuws op. We bekeken ook de opvallende groene lijnen die her en der in de rotswanden verspreid zitten, we vermoeden dat er dunne lagen kopererts in zitten. Op de terugweg zagen we ook nog een hele groep

Last Update : July 31, 2011

zwaluwnesten tegen een rotswand aanzitten, we hebben dit later bij een ranger nagevraagd en zij vertelde ons dat die van modder zijn gemaakt.

We hadden nog een heel stuk ochtend over. Tijd genoeg dus om de Badlands Loop Road nog eens te rijden, en om uitgebreid te stoppen bij alle uitkijkpunten die we gisteren hadden overgeslagen. We bezochten ook de Big Pig Dig, dat is een plek waar erg veel archeologische vondsten worden gedaan en waar je paleontologen aan het werk kunt zien. Inderdaad waren er nu ook een aantal mensen aan het werk, ze zaten op hun knieën in een ondiepe kuil en waren bezig om langzaam een fossiel bloot te leggen. We zagen al duidelijk een bot aan de oppervlakte komen, een ruggengraat denk ik. En ook al heb ik op zich niet zoveel met archeologie, ik vond het toch wel heel leuk om dit eens van dichtbij te zien. Vroeg op de middag waren we weer terug in ons motel, en we zijn even lekker gaan slapen. Het beviel me prima zo, heel vroeg opstaan en tijdens de koele ochtend een mooie hike maken, daarna de koelte van de airco opzoeken, en 's avonds weer op pad. Na onze slechte ervaring van gisteren hadden we absoluut geen zin om weer in het restaurant van de Cedar Creek Lodge te gaan eten, dus besloten we de kookkunsten van ma Druckebrodt maar eens aan een onderzoek te onderwerpen. De menukaart was niet echt overweldigend, we konden kiezen uit hamburgers of stew, een stoofpot met negen soorten groente. We kozen voor de hamburgers. Die bleken geserveerd te worden zonder friet, salade of iets anders, gewoon alleen een broodje hamburger. Beetje kaal dus, maar wel heel wat smakelijker dan de maaltijd van gisteren. De cola die we bestelden werd gewoon uit een van de schappen van het winkeltje gepakt. Het was toch wel een aparte ervaring om in zo'n ouderwets familierestaurantje te eten. We voelden ons er prima thuis! De korte Saddle Pass Trail bleek nog een hele uitdaging te vormen. Het pad was behoorlijk steil, maar dat was niet het grootste probleem. Het was de ondergrond die het lastig maakte, het pad lag vol met los zand en kleine kiezels en dat betekende dat we maar nauwelijks grip hadden. Toch lukte het de top te bereiken, dik tevreden want we hadden weer heel wat mooie rotsformaties gezien onderweg. Zelfs enkele hoodoos, die hadden we hier niet verwacht! De weg terug omlaag was nog veel lastiger, dan was echt schuiven in plaats van lopen. Vlak voor ons zagen we een vader met twee kinderen, en die twee maakten er echt een glijbaan van. Gewoon op hun achterwerk naar beneden, ze hadden de grootste lol... We besloten de dag met een photoshoot van de zonsondergang, net als gisteren. Weer lekker op onze klapstoeltjes, echt ideaal. Deze keer hadden we ze neergezet bij Panorama Point. Rondom ons zagen we het op diverse plaatsen onweten, en stiekem hoopten we dat het onweer wat dichterbij zou komen. Een paar mooie bliksemschichten op de foto met de badlands op de voorgrond, dat klonk niet slecht, toch? Maar helaas, het slechte weer bleef op afstand. Maar ook zonder onweer was het een mooi einde van opnieuw een geweldig mooie dag. Badlands National Park staat dan ook heel hoog in mijn persoonlijke favorietenlijstje!

Dag 14: vrijdag 22 juni - Interior – Theodore Roosevelt NP (South Unit) – Medora

Het zat potdicht toen we om kwart voor 8 's ochtends in de auto stapten, alle mooie badlands lagen verborgen in een dikke mist. We hadden eigenlijk The Door Trail nog willen lopen, maar dat had zo natuurlijk geen enkele zin. Dus zijn we maar meteen aan onze lange rit naar het plaatsje Medora in North Dakota begonnen. We hadden ruim 330 mijl voor de boeg, een echte rijdag dus. De lange, kaarsrechte State Route 85 was verantwoordelijk voor zo'n 180 mijl daarvan. Behalve wat tegenliggers, een paar ja-knikkers rondom het gehucht Ludlow, veel koeien en een overwegend vlak landschap was er helemaal niets te zien onderweg. Maar toch verveelde het absoluut niet, we hadden een radiozender met leuke countrymuziek te pakken, we zetten de blik op oneindig, en lieten de mijlen lekker aan ons voorbijtrekken. We zaten ons al af te vragen waar we zouden moeten eten, om de auto in de berm te parkeren en daar in de brandende zon te gaan zitten was niet echt aantrekkelijk. Gelukkig vonden we zowaar een mooie, schaduwrijke picknickplaats in het plaatsje Buffalo. Een goede plek om de lange rit even te onderbreken. In de loop van de middag arriveerden

Last Update : July 31, 2011

we in Medora. Wat een popperig plaatsje is dat zeg, met z'n schattige huisjes, z'n souvenirwinkeltjes met danseresjes, lieve beertjes en dergelijke. We werden er een beetje kriebelig van... dit is niet echt onze smaak. Er liep ook een heel ander soort toeristen rond dan dat we meestal tegenkomen, het 'ruitjesbroek en nette rok'-type. Misschien had dat ook wel te maken met de oldtimershow die in Medora bezig was, we zagen heel veel prachtige oude auto's rijden. We moesten nog een overnachtingsplek regelen, en we probeerden het eerst maar eens bij de AmericInn. Nooit zó snel weer buiten gestaan... we gaan toch zeker geen 180 dollar betalen om ergens 1 nachtje te mogen slapen! Gelukkig waren we in The Bunkhouse sectie van het Badlands Motel zo'n 100 dollar per nacht goedkoper uit. De kamer was wel heel erg klein, maar ach, zoveel plek hebben we niet nodig. We hadden zelfs tv en internet, al was dat laatste dan wel een beetje gepikt van de naburige camping. Natuurlijk hadden we geen zin om de hele avond op dat kleine kamertje te blijven zitten. Dus zijn we nog even naar Painted Canyon Overlook gereden, op 7 mijl ten oosten van Medora. Dat uitkijkpunt is onderdeel van Theodore Roosevelt National Park, en het ligt direct langs Interstate 94. De badlands die we hier zagen zijn absoluut niet te vergelijken met die in Badlands National Park. Ze zijn veel ronder, veel minder ruig, en vooral ook veel groener. Minder spectaculair dus, maar gelukkig wisten we dat al van tevoren. Rondom ons zagen we op diverse plaatsen fikse onweersbuien ontstaan, we twijfelden dan ook even of het wel slim was om nog te gaan hiken. Uiteindelijk besloten we het er toch maar op te wagen, we kozen voor de anderhalve kilometer lange Painted Canyon Nature Trail. Via een dichtbegroeid pad liepen we naar beneden, en even later liepen we direct langs de badlands. Zo van dichtbij waren ze nog veel mooier, we konden heel goed de structuur van de heuvels bekijken, en de vele kleuren die daarin zitten. Via het smalle pad ging het nog wat verder naar beneden, en we kwamen in een open gebied waar we ver de brede canyon in konden kijken. Tijdens de tweede helft van de trail moesten we nog even hard werken, we waren veel verder naar beneden gelopen dan we in de gaten hadden. Klimmen, dus! Al met al vonden we de Painted Canyon Nature Trail een heel aangename verrassing, echt leuker dan we vooraf hadden verwacht. Bij het laatste daglicht zijn we ook nog even de South Unit van het park ingereden. Met de ondergaande zon waren de kleuren in de badlands op hun mooist, rood, oranje, bruin, zelfs blauwe en paarsachtige tinten zagen we. De laatste mijlen terug naar ons motel legden we in het donker af. We moesten wel heel goed opletten dat we geen dieren aanreden, we zagen diverse konijnen en herten langs en soms ook op de weg.

Dag 15: zaterdag 23 juni - Medora – Theodore Roosevelt NP (South Unit / North Unit) – Watford City (230 mijl)

's Ochtends om ongeveer half 8 begonnen we aan het 36 mijl lange rondje door de South Unit van Theodore Roosevelt National Park. Onze eerste stop was bij een prairiedogtown, uiteraard wilden we nog wel eens proberen om die grappige beesten een beetje knap op de foto te krijgen. En, wat denk je, de prairiedogs hier bleken veel beter te zijn afgericht dan die in de parken die we eerder hadden bezocht! Ze zochten plekjes uit die precies goed in de zon lagen, soms kregen we er ook nog een mooie achtergrond bij, én, ook heel belangrijk, ze bleven heel netjes zitten net zolang totdat wij een mooie foto van ze hadden gemaakt. Brave beesten hebben ze daar in North Dakota! Natuurlijk wilden we niet alleen de Scenic Drive rijden, maar ook nog wat trails gaan lopen. We begonnen met de Wind Canyon Trail, een korte, eenvoudige wandeling naar de top van een heuveltje. En daar werden we verrast door een van de meest rustgevende, vredige uitzichten die ik ooit heb gezien. Onder ons lag een grote, gracieuze bocht in de Little Missouri River. In het grasland dat door de bocht werd omsloten stond een kudde bizona te grazen, en er liep een groepje wilde paarden in het ondiepe water van de rivier. De vallei werd begrensd door lage, groen begroeide badlands. We zijn best lang daar bovenop dat heuveltje gebleven, zodat we in alle rust van de omgeving konden genieten. Na deze heerlijke wandeling gingen we weer verder met de Scenic Drive. Die overigens niet zo heel erg scenic was, moesten we helaas

Last Update : July 31, 2011

constateren. We reden een heel stuk waarin we niet echt iets noemenswaardig zagen. En bijna reden we ook nog een klein maar wel erg bijzonder plekje voorbij... een laag gelegen plateau met een rotsformatie die bestond aan elkaar vastzittende hoodoo-achtige pilaren. Er was geen pullout waar we onze auto neer konden zetten, we moesten dus in de berm parkeren om even naar de mooie plek toe te kunnen lopen. Na deze korte onderbreking vervolgden we onze scenic drive; al snel bereikten we de zijweg naar de top van Buck Hill. Alleen het allerlaatste stukje naar de top, dát moest te voet. Het was een korte maar wel erg steile klim; eenmaal boven konden we naar alle kanten toe ontzettend ver om ons heen kijken. Een mooie plek, die zeker de moeite van die korte wandeling waard is. We hadden nóg twee trails in de planning staan, de eerste daarvan was de 1300 meter lange Coal Vein Trail. En nu zou ik natuurlijk ook graag een enthousiast verslag van die wandeling hier in dit reisverslag zetten, maar helaas, dat gaat niet lukken. Want we vonden er echt helemaal niets aan, de Coal Vein Trail is ronduit saai. Het pad loopt door een gebied waar jarenlang, om precies te zijn van 1951 tot 1977, een ondergrondse bruinkool laag heeft gesmeuld. Het landschap en de vegetatie zijn daardoor erg veranderd, dat geloof ik natuurlijk direct, maar dat betekent nog niet dat het interessant is om daar nu doorheen te lopen. Gauw vergeten dus, deze wandeling. We twijfelden nu toch wel heel erg of we nog wel zin hadden om de laatste trail ook te gaan doen. Het was ondertussen ontzettend warm geworden, en als die Ridgeline Trail net zo saai was als de Coal Vein Trail, dan was het echt niet waard om nog eens die hitte te trotseren. Maar ja, voor hetzelfde geld was ie net zo prachtig als de Wind Canyon Trail. Dus we zijn toch maar eens gaan proberen, flink insmeren, waterflessen in de rugzak, en lopen maar weer... In het begin moesten we stevig omhoog lopen, dat betekende dus weer flink zweten. Gelukkig waren de uitzichten veel beter dan die vanaf de Coal Vein Trail, we zagen weer heel wat badlands rondom ons. Ongeveer halverwege de trail bereikten we de top van een heuveltje, het smalle pad liep precies om die top heen. We konden hier niet naast elkaar lopen, Hans ging voorop en ik liep een stukje achter hem. Komt ie opeens geschrokken teruglopen... hij was daar een paar stappen verder zowat gestruikeld over een enorme bizon die net om de bocht lekker van de zon lag te genieten. 't Beest had even verstoord omgekeken, zo van wie komt daar nou zo brutaal mijn rust verstoren, maar gelukkig had ie geen zin om nog meer in beweging te komen. Als Hans drie stappen verder was gelopen had hij de bizon even over z'n kop kunnen aaien, maar hij heeft maar niet uitgeprobeerd of dat op prijs zou worden gesteld. We hadden maar één mogelijkheid: via hetzelfde pad terug naar de auto. Dicht bij het einde van de scenic drive vonden we een erg mooie schaduwrijke picknickplaats. Lekker koel! En daarna – opnieuw lekker koel maar nu dankzij de airco – de afstand van 70 mijl naar het andere deel van Theodore Roosevelt National Park overbruggen. De North Unit, dus. Nog voordat we dit deel van het park bereikten zagen we langs de weg weer een heel stel mooie rotsformaties liggen, dat zag er al veelbelovend uit. Ook in het park zelf zagen we natuurlijk weer de nodige badlands. We hadden ook hier een of twee korte trails willen lopen, maar de hitte trok een flinke streep door dat plan. Het was ongeveer 38° Celcius, veel te warm dus. En onze foto's, dat wilde ook niet echt lukken met dat felle zonlicht. Dus besloten we om naar onze overnachtingsplaats Watford City te rijden, en pas tegen de avond naar het park terug te gaan. Ik had thuis op internet al een mooi motel uitgezocht, de Roosevelt Inn. Tot onze stomme verbazing liet de receptionist ons weten dat ze volgeboekt zaten, waar had hij zijn gasten dan toch allemaal verstopt?? Net in het park hadden we bijna niemand gezien, en hier in Watford City zag het er ook redelijk uitgestorven uit. Of was iedereen al naar de koelte van zijn motelkamer gevlucht? We probeerden het ook maar eens bij het buurmotel, de McKenzie Inn. Daar was nog plaats genoeg... tja misschien hadden we daardoor toch wat achterdochtig moeten worden. Maar de kamer zag er redelijk uit, en wij zijn snel tevreden, dus de handtekening voor een overnachting was al snel gezet. Alleen hadden we toen de badkamer nog niet gezien.... We deden wat boodschappen, we gingen even eten, en toen terug naar het park voor de 14 mijl lange Scenic Drive. We hielden een uitgebreide fotostop

Last Update : July 31, 2011

bij de Cannon Ball Concretions, een stel door erosie vrijgekomen kogelronde (letterlijk!) rotsen. Onze volgende stopplaats was bij de River Bend Overlook; toen we vanaf de parkeerplaats naar het uitkijkpunt wilden lopen zagen we een dood konijn op het pad liggen. Ik schoot meteen in de 'oh wat zielig'-mode. En die ging nog een standje hoger, toen het 'dode' konijn nog een beetje bleek te bewegen. Want een gewond of ziek konijn is natuurlijk nog véél zieliger dan een dood konijn. En zomaar ineens stond het zielige zieke konijn op en hopte weg alsof er niets aan de hand was. Toch best raar hoor, maar ik was natuurlijk al lang weer blij dat het beestje er in derde instantie weer gezond en wel uit leek te zien. De River Bend Overlook bleek een mooie plek te zijn. De naam zegt het al, je kijkt hier uit over een bocht in de Little Missouri River. Een groene omgeving, veel badlands, en een door mensen aangelegde overkapping op het uitkijkpunt zelf die erg goed aan de omgeving was aangepast. Terwijl we verder reden naar het laatste uitkijkpunt hadden we nog een heel erg leuk bizon-moment. Er liep één imposant beest direct naast de weg, we pasten onze snelheid aan aan die van de bizon, en samen gingen we zo verder. Hij al sjokkend, wij langzaam rijdend. En volop foto's maken door het open autoraam, natuurlijk. Langs de weg lag een kleine zanderige plek, met een hoge rand. De bizon zakte door z'n knieën en rolde eens stevig door het zand, met z'n kop op die rand. En dat vlak voor onze ogen... mooi hoor! Daarna sjokte hij weer verder, stak de weg over, en liep rechts van ons weg. Op dat moment zagen we achter ons een tweede bizon die exact dezelfde route volgde. Ook hij stopte bij de zanderige plek, kopieerde de rolbewegingen, stak de weg over en ging nummer 1 achterna. Uiteindelijk bereikten we dan toch het uiteinde van de Scenic Drive, de Oxbow Bend Overlook. Van die plek hebben we niet echt kunnen genieten.. we werden aangevallen door een gigantische hoeveelheid kleine vliegjes. Ze zaten op m'n kleren, op de lens van mijn fotocamera, in mijn haren, in mijn oren, in mijn neus... ik raakte er compleet gestoord van. Al snel wilden we echt nog maar één ding... wegwezen hier! Het begon ook langzaam aan donker te worden, dus het was sowieso tijd om naar het motel terug te rijden. Na zo'n lange, warme dag en de vliegjesaanval was een frisse douche niet echt overbodig. Maar de badkamer in de McKenzie Inn bleek niet echt verfrissend te zijn, het douchematje zat vol schimmel, het was er muf en erg onaangenaam. Nee, die douchecabine stapte ik echt niet in, dan maar even wat minder schoon!

Dag 16: zondag 24 juni - Watford City – Makoshika State Park – Laurel (375 mijl)

Een paar weken voordat we naar Amerika vertrokken hadden we nog nooit van Makoshika State Park gehoord. En nu staat dit park zomaar ineens vór bovenaan ons lijstje 'favoriete State Parks'! Je snapt 'm al, het plekje dat we hadden uitgezocht om even de auto uit te kunnen tijdens de lange rit van vandaag, bleek een onverwacht schot midden in de roos te zijn. Toen we het park binnenreden hadden we dat overigens nog niet meteen in de gaten, want vanuit de auto gezien was de omgeving nog niet echt bijzonder. Maar toen we aan de korte Cap Rock Nature Trail begonnen, drong het tot ons door dat we hier zomaar midden in een klein juweeltje waren beland. De trail gaat door een kleine vallei die helemaal vol staat met grillig gevormde rotsformaties. We liepen er midden tussenin, en echt elke meter van de 1 kilometer lange trail was prachtig. Hier en daar moesten we wat klimmen, en wat rotsspleten oversteken. Maar het was overall ontzettend makkelijk, op alle plekken die eventueel wat lastig zouden kunnen zijn waren trapjes of bruggetjes aangelegd. De route werd met paaltjes aangegeven, dus ook voor verdwalen hoefden we niet bang te zijn! Veel te snel bereikten we alweer het einde van de wandeling, ik had nog veel verder willen lopen. Bij het begin van de trail kwamen net op dat moment nog wat meer toeristen aan, met een van hen raakte ik even in gesprek. Hij had ons gisteren in Theodore Roosevelt ook gezien, zei hij. Grappig, we worden herkend in Amerika! Helaas kon de man zelf de trail niet lopen omdat hij slecht ter been was; hij bleef dan ook boven op zijn familieleden wachten die wel naar beneden gingen. Nou, met zo'n geweldig mooi uitzicht hoefde hij zich zeker niet te vervelen. Na deze heerlijke wandeling wilden we uiteraard nog wel wat meer van dit park

Last Update : July 31, 2011

gaan bekijken. Direct bij de parkeerplaats van de Cap Rock Nature Trail begint een onverharde weg die 3,6 mijl lang is; omdat wij ontzettend graag dirtroads rijden was de keus dan ook al snel gemaakt. De weg was voor ons echt een traktatie, lekker smal, steil en stoffig. En ons enthousiasme voor het park bleef maar toenemen toen we de ene na de andere prachtige plek kregen voorgeschoteld. Elk zijweggetje zijn we ingereden, en bij elk uitkijkpunt zijn we gestopt. Ieder uitzicht had z'n eigen charme, overal was net weer wat anders te zien. Ik lees wel eens in een reisverslag dat sommige reizigers er wel eens genoeg van krijgen, als ze diverse rotsachtige parken kort na elkaar gezien hebben. Nou, dat geldt dus duidelijk niet voor ons... bij het laatste uitkijkpunt stonden we nog net zo intens te genieten als bij het eerste. Terwijl we zo bezig waren stond de tijd natuurlijk niet stil, het 'even een uurtje de auto uit' was inmiddels ruimschoots uitgelopen; we waren al meer dan vier uur in het park aan het rondkijken. En dat terwijl we nog een rit van ruim 3 uur voor de boeg hadden. We zijn nog even het gloednieuwe Visitor Center binnengelopen; dat was al net zo mooi als het park zelf. Een grote glaswand gaf uitzicht op de badlands rondom het gebouw. En er was ook een goed verzorgde expositie die zich vooral richt op het dinosaurustijdperk. Daarna was het toch echt hoog tijd om het park te verlaten en Interstate 94 op te gaan zoeken. Blik op oneindig, muziekje aan, en rijden maar. Zoals altijd zag ik onderweg allerlei borden staan waarop de namen van de omliggende plaatsen stonden aangegeven, en de namen van de counties waar we doorheen reden. Plotseling werd de radio-uitzending onderbroken, en hoorden we alleen nog een vreselijk irritant piepgeluid. We dachten net dat de radio spontaan de geest gegeven had, toen het geluid ophield en er een mannenstem een heuse tornado-warning omriep!! Hij noemde Custer County (hé, die hadden we nog maar net achter ons gelaten!), Rosebud County (o jee, het plaatsje dat we vijf minuten geleden passeerden heette Rosebud!) en nog een drietal andere counties waarvoor de waarschuwing van kracht was. Natuurlijk speurden we meteen de lucht aan alle kanten af... voor ons en rechts van ons was het volkomen helder.. geen wolkje te zien. Alleen links achter de auto was de lucht wel wat donker, al vonden we het er echt niet dreigend uitzien. Tijdens onze verdere rit hebben we toch wel wat vaker rondgekeken dan normaal, maar nee, een tornado hebben we niet gezien. Gelukkig. En tegelijk ook weer een beetje jammer, het zou toch wel spectaculair zijn geweest als we er eentje 'live' over onbewoond gebied hadden kunnen zien gaan. Het was onze bedoeling om in Billings te overnachten, en de vele reclameborden naast de snelweg maakten wel duidelijk welke afslag we moesten nemen om uit te komen in een omgeving met voldoende overnachtingsmogelijkheden. Alleen stond er niet bij dat we niet alleen een heel stel motels, maar ook een gebied met uitgebreide wegwerkzaamheden tegen zouden komen. We moesten bij een geïmproviseerde splitsing heel abrupt beslissen welke weg we in zouden rijden, en natuurlijk kozen we verkeerd. Geen motel te bekennen, daar! Terugrijden bleek ook niet makkelijk te zijn, het was eenvoudiger om de Interstate weer op te zoeken en door te rijden naar de volgende plaats. En zo kwamen we dus terecht in de Best Western in Laurel, een prima motel maar wel op de minst aantrekkelijke plaats waar we ooit overnacht hebben. Vlakbij een gigantisch spoorwegcomplex en midden tussen raffinaderijen en andere fabrieken. Gelukkig was dat probleem heel makkelijk op te lossen: gewoon de gordijnen dicht en even lekker genieten van de ruime, schone badkamer. Dat was, na dat vieze hokje in de McKenzie Inn in Watford City, echt een verademing!

Dag 17: maandag 25 juni - Laurel – Beartooth Highway – Yellowstone NP – Canyon Village (190 mijl)

Last Update : July 31, 2011

Het weer werkte geweldig mee deze ochtend, het was kraakhelder en dat is precies wat je nodig hebt als je de Beartooth Highway gaat rijden. We vertrokken omstreeks half negen vanuit Laurel, en nog geen uur later reden we door het plaatsje Red Lodge, waar onze scenic route begon. De besneeuwde Beartooth Mountains lagen er prachtig bij, zo in het zonnetje. Via een stel haarspeldbochten klommen we flink omhoog, tot aan een grote parkeerplaats met informatieborden en toiletten. We zaten daar 9.190 feet hoog, zo lazen we op een van die borden, achtentwintighonderd meter dus. Via een kort wandelpad zijn we naar Rock Creek Vista Point gelopen. Het waaide flink, maar omdat het pad in de luwte van een grote rotspunt lag, hadden we daar geen last van. Tot het moment dat het pad, helemaal aan het eind, een bochtje om die rots heenmaakte. Op het uitkijkpunt had de wind vrij spel, en, zoals Hans dat meestal uitdrukt, we waaiden daar compleet uit ons Wehkampje. Het uitzicht was prachtig, we konden heel ver een dal inkijken dat helemaal door de bergen werd omringd, en beneden ons zagen we de haarspeldbochten waar we net nog hadden gereden. Het was niet makkelijk om het panorama een beetje netjes op de foto te zetten, probeer je camera maar eens stil te houden als je zowat wegwaait! Een paar mijl voorbij Rock Creek Vista Point passeerden we de grens tussen de staten Montana en Wyoming. En het leek wel of het in Wyoming nóg harder waaide, zo'n harde wind heb ik echt nog maar zelden meegemaakt! We zijn op gegeven moment de auto uitgegaan om een paar bergmeertjes te fotograferen en om even een stukje in de sneeuw te lopen. Het was daarna nog een hele opgave om weer bij de auto te komen, ik hing helemaal schuin tegen de wind in en ik kon haast geen lucht meer krijgen, de wind sneed mijn adem helemaal af. En het moet er ook behoorlijk idioot uit hebben gezien toen ik in gevecht was met de autodeur, die ik tegen de wind in open moest zien te krijgen! De volgende stop was bij West Summit, op een hoogte van 10.847 feet (3.306 meter). Een plek vol met kleine rotsblokken, gras en heel veel kleurrijke bloemen. En natuurlijk ook een heel weids uitzicht. Daarna begon de weg weer te dalen; we zagen hier diverse bergmeertjes, en kort voor het einde van de route kwamen we ook een mooie waterval tegen. Even verder begon aan de rechterkant van de weg een dirtroad, op het bordje stond dat dat de weg was naar het anderhalve mijl verder gelegen Lily Lake. Nooit van gehoord, maar ach, waarom zouden we niet eens uit gaan proberen hoe het er daar uitzag! Lily Lake bleek een klein, lieflijk meertje te zijn. Niet heel bijzonder, maar het was wel handig dat er een picknicktafel vlak bij stond. Een bordje bij de picknickplaats gaf aan dat we ons hier in bear county bevonden, dus ik hoopte maar dat we tijdens het eten geen bezoek van een beer zouden krijgen. De beren bleven weg, gelukkig, maar we werden wel helemaal lek geprikt door muggen en andere insecten. Voortaan toch maar eens eerder de Deet tevoorschijn halen! Toen we de Beartooth Highway achter ons lieten, bereikten we weer bekend terrein. Via deze weg waren we 10 dagen eerder van Yellowstone naar Cody gereden. Nu gingen we dus in omgekeerde richting, terug naar Yellowstone; we hadden daar voor de komende vijf nachten een cabin gereserveerd in Canyon Village. Dat we daar ook nog een huisdier bij zouden krijgen hadden we natuurlijk niet verwacht, maar toch, toen we bij onze cabin arriveerden bleek daar een bizon lekker op ons gazonnetje te liggen. Terwijl we onze koffers naar binnen brachten kwam een Ranger ons waarschuwen, we mochten niet te dicht bij de bizon komen, zei hij. Jammer hoor, dan heb je een keer een huisdier en mag je 'm niet eens even lekker aanhalen! De cabin zag er, voor z'n prijs, heel aardig uit. Een kleine maar schone douchecabine, twee tweepersoonsbedden (eh, maak daar maar twee anderhalfpersoonsbedden van, ik denk dat ze samen makkelijk in het kingsize bed van vanochtend zouden passen!), een bureautje, ruim voldoende handdoeken. Maar geen tv, geen internet, geen airco. Nadat we onze bagage naar binnen hadden gebracht en even een korte pauze hadden gehouden, zijn we even een hapje gaan eten in de Canyon Lodge Dining Room. We moesten erg lang op ons eten wachten, eerst even geduldig afwachten, daarna even wat minder geduldig afwachten... en uiteindelijk wilden we toch maar eens bij de ober gaan informeren waar onze bestelling bleef. Maar we hoefden al niets meer te

Last Update : July 31, 2011

vragen, de ober zag onze nog lege tafel, schrok zich rot, en kwam even later met de boodschap dat het erg druk was in de keuken. Onze versie: hij was ons gewoon vergeten! We moesten opnieuw een hele tijd wachten, maar uiteindelijk kregen we dan toch onze hamburger en onze Hawaïaanse rijstschotel op tafel. En het was nog heel lekker ook! Vervolgens zijn we in het Norris Geyserbasin alle calorieën er weer af gaan lopen. We begonnen met de Back Basin Trail, de eerste geiser die we daar tegenkwamen was meteen ook de grootste ter wereld: Steamboat Geyser. Het moet machtig zijn om een uitbarsting van die geiser mee te maken, maar de kans daarop is minimaal; de laatste uitbarsting is alweer jaren geleden. Steamboat stond nu alleen vrolijk wat te sputteren en stoomwolken uit te blazen, en zelfs dat was al mooi om te zien. Ook de rest van Back Basin was heel boeiend, vooral het wat mystieke achterste gedeelte. Het tweede gedeelte van Norris heet Porcelain Basin; toen we daar rondliepen was de zon al flink aan het zakken en ook de temperatuur ging rap omlaag. Ik was blij dat ik mijn vest in mijn rugzak had zitten. Een deel van het Porcelain Basin is op dit moment volop aan het veranderen, er ontstaan daar allerlei nieuwe poelen en geisers. Het borrelde, het siste, hier en daar was een kleine geiser actief. En dat allemaal in een witgrauw landschap, het was veel minder kleurrijk dan in de andere thermische basins. Maar niet minder mooi! Ondertussen begon het langzaam aan donker te worden, tijd dus om de auto weer op te zoeken en terug te rijden naar onze cabin in Canyon Village.

Dag 18: dinsdag 26 juni - Yellowstone NP (167 mijl)

Ik had erg slecht geslapen. Het bed in onze cabin was niet alleen heel erg smal, maar voor mijn gevoel lag ik ook nog eens helemaal scheef omdat het matras in het midden flink doorzakke. Maar toen we 's morgens – voor de zoveelste keer tijdens deze vakantie – heel erg vroeg de deur uitgingen, zorgde de kou ervoor dat ik wel meteen klaarwakker was. We gingen wildlife watchen, beestjes kijken. Eerst probeerden we het in Hayden Valley; we stopten bij een bocht in de Yellowstone River en speurden daar de oever helemaal af. 't Zou zo leuk zijn om een grote eland te zien, zo een met een gigantisch gewei. Maar nee, op een paar eenden na was er geen teken van leven te bekennen. Op advies van de kenners op het Yellowstone forum lieten we vooral goed op stilstaande auto's, dat is vaak een teken dat er dieren in de omgeving zitten. Die stilstaande auto's vonden we wel, de dieren helaas niet. We reden ook nog een stuk in oostelijke richting, nabij Pelican Creek worden regelmatig beren gesignaleerd. Ik heb nog nooit zo intensief de omgeving naast de weg zitten te bekijken, maar er was geen enkel beest te zien. Die ranger die ons twee weken geleden al lachend waarschuwde dat we met onze gele auto al het wildlife zouden wegjagen, kreeg nog gelijk ook! Eigenlijk vond ik het niet heel leuk, dat wildlife watchen. Zomaar rondrijden in de hoop wat dieren te zien. Maar ja, ik wilde natuurlijk niet meteen opgeven, dus ik hield mijn mond hierover dicht. Tot bleek dat Hans er precies hetzelfde over dacht, ook hij had het wel gehad.... We hadden allebei veel meer zin om de auto uit te gaan, en een trail te gaan lopen. De Pelican Creek Trail was vlakbij, dus de keus was snel gemaakt. De trail was gewoon open, maar er stond wel een bordje dat er beren in de omgeving waren gezien. Ik twijfelde.... uhhh, weet je nog dat er een paar weken geleden een man in Yellowstone door een beer is aangevallen, en vorige week ook nog iemand in Grand Teton.... Hans is heel wat minder schrikachtig aangelegd dan ik, dus hij wilde gewoon gaan lopen. Nou, dat heb ik geweten! Ik was ontzettend gespannen tijdens onze wandeling, ik was alleen maar bezig met het tussen de bomen speuren of ik niet een of ander woest beest op ons af zag komen. Plotseling hoorden we een onheilspellend gekraak rechts van ons.... we stonden meteen stil, gespannen rondkijkend... wat gebeurt hier?? En toen ineens schoot er een hert naar links en een seconde later zagen we een wolf de andere kant op rennen. Wat een machtig moment was dat... ik vergat zomaar spontaan dat ik eigenlijk juist bang was om wilde dieren in de vrije natuur tegen te komen. De wolf verdween tussen de bomen, maar het hert zagen we nog wel, ze had twee jongen bij zich. Hadden we die nu voor een aanval behoed, doordat de

Last Update : July 31, 2011

wolf door onze aanwezigheid was weggevlucht? We gingen verder met de trail, en opnieuw voelde ik me niet echt op m'n gemak. Wat liep hier nog meer rond, behalve die wolf?? Ik was blij toen we weer op de parkeerplaats kwamen, en we veilig en wel in onze auto konden stappen. Nou, tijd voor iets dat beter was voor mijn gemoedsrust. De kleine West Thumb Geyser Basin ligt pal naast Yellowstone Lake, en we zagen daar een paar geisers en voormalige heetwaterpoelen die helemaal door het water waren overspoeld. En natuurlijk ook weer de mooie kleurrijke poelen die we ook al in de andere thermische basins hadden aangetroffen. Op weg naar de Old Faithful Area zagen we een heleboel auto's naast de weg staan. En heel veel mensen met fotocamera's. Nou, dat kon niet missen, daar moest iets te zien zijn! Het bleek om een vrouwtjesmoose met haar jong te gaan, de dieren liepen op een grasvlakte die diep beneden de weg lag. Hé, onze eerste moose, en dan meteen een kleintje erbij. Leuk! Even later bezochten we, voor de tweede keer tijdens deze vakantie, de Old Faithful Area. We keken in het Visitor Center even naar de tijden waarop de uitbarstingen van de geisers werden verwacht, we wilden met name Castle Geyser en Grand Geyser wel eens aan het werk zien. Maar de tijden waren erg ongunstig, en we hadden geen zin om daar opnieuw vele uren rond te hangen. We pikten nog wel even een uitbarsting van Old Faithful zelf mee, maar ook zo van dichtbij maakte dit niet veel indruk. Jammer dat juist deze geiser zoveel publiek trekt, ik vind het eigenlijk maar een beetje een saai geval. Ons volgende doel was de enorme heetwaterpoel Grand Prismatic. Die hadden we twee weken eerder ook al gezien, van dichtbij, en nu wilden we een hoog gelegen plek zoeken vanwaar we Grand Prismatic in z'n geheel op de foto zouden kunnen krijgen. Schuin tegenover het Midway Geyser Basin zagen we een pad dat steil een heuvel op ging, en via dat pad zijn we dus een heel stuk omhoog geklommen. We kregen precies waar we op hoopten: een geweldig zicht op Grand Prismatic en de omgeving. Nadat we de nodige foto's hadden gemaakt moesten we weer naar beneden, en dat bleek met dat losse zand heel wat lastiger te zijn dan omhoog. Maar half lopend, half glijdend, kwamen we toch weer veilig en wel terug bij de auto. We waren zo langzaam aan toch wel toe aan een rustpauze, dus reden we terug naar onze cabin waar we lekker op bed zijn gaan liggen. Even een dutje doen, een boek lezen. Energie opdoen voor de namiddag en de avond. Hoewel het wildlife watchen niet helemaal ons ding is, wilden we toch nog een poging wagen. Want Yellowstone bezoeken en geen beren zien, dat kan natuurlijk niet! We reden naar het noorden, en opnieuw letten we er vooral op of we andere toeristen naast de weg zagen. Bij de eerste stop die we zo maakten bleek dat het gezin dat daar naast de weg stond geen beren aan het bekijken was, maar marmotten. Ik raakte nog even met de moeder in gesprek, zij was zowaar de eerste die zomaar spontaan door had dat wij Nederlanders zijn, geen Duitsers! Het gezin was al een paar dagen in Yellowstone, maar ze hadden nog steeds geen beer gezien. Ze baalde daar flink van, zei ze, ze wilde niet weg voordat ze een beer op de foto zouden hebben. Terwijl we daar zo stonden te praten stopte er een auto die vanuit de tegengestelde richting aan was komen rijden. "*Of we een beer wilden zien?*" vroeg de bestuurder. Ja, ja, wij willen een beer zien! Nou, dan moesten we een klein stukje verder naar het noorden rijden, vertelde hij. Daar stond een hele groep mensen, dus dat kon niet missen. Natuurlijk hebben wij – en het andere gezin ook – zijn goede raad meteen opgevolgd. We vonden de bewuste groep mensen al snel, en met de fotocamera en de verrekijker in de aanslag zochten wij een plekje tussen de andere toeristen. Iemand wees ons op een zwart stipje heel ver weg in de vallei... de beer. Ik moest echt even heel goed zoeken, zelfs met mijn verrekijker was het maar nauwelijks te zien dat het een beer was. Toch een beetje een teleurstelling, we hadden ons hier wel iets meer van voorgesteld. We zijn dan ook maar snel weer verder gereden. Na een paar minuten rijden zagen we één eenzame auto langs de kant van de weg staan, de bestuurder was tussen de bomen door foto's te maken. Nou, dat zou vast niets spannends zijn, anders was het daar vast veel drukker. Maar we zijn toch maar even gestopt, en yes... daar zat weer een beer. Vél dichterbij dan die eerste beer, dankzij mijn verrekijker kon ik echt goed bekijken hoe hij

Last Update : July 31, 2011

daar rondliep, over een omgevallen boom heen klom, wat in de grond aan het graven was. Wat waren we blij dat we waren doorgereden; jammer voor die andere mensen die nu nog naar dat ene onherkenbare stipje stonden te kijken. Op gegeven moment verdween onze beer steeds verder tussen de bomen, wij gingen er toen ook maar vandoor. Calcite Springs Overlook bleek nog een hele mooie stopplaats te zijn, we zijn daar via houten trappen naar een plek gelopen vanwaar je de Yellowstone River met een paar mooie bochten tussen hoge rotswanden door ziet slingeren. De rotswand tegenover ons was best apart om te zien, met bovenaan een lange rij basalten kolommen. De overblijfselen van een oude lavastroom, zo weet ik inmiddels. We wilden hierna nog wat verder rijden, maar Hans keek ineens nogal zorgelijk naar de benzinemeter. "*Volgens mij ben ik iets vergeten*", was zijn mededeling. Tja, we wisten niet precies waar de meest dichtbijzijnde benzinepomp was, en ook niet tot hoe laat we zouden kunnen tanken. Hans was ervan overtuigd dat we nog wel terug konden rijden naar Canyon Village, dus zijn we maar omgedraaid. Waarschijnlijk zouden we nog wel voor de sluitingstijd van het benzinestation daar aankomen. Maar ja, dan zit je dus net achter een tergend traag rijdende camper. Die maakte op gegeven moment plaats voor de lange rij auto's achter hem, maar laat nou net op dat moment een andere camper vanaf diezelfde pullout zijn plaats voor in de rij innemen. Met een slakkegangetje zijn we terug naar Canyon gereden, de benzinepomp was gelukkig nog *nét* open. Er stond daar een auto waar blijkbaar iets vreemds mee aan de hand was, de motorkap stond open en een jonge vrouw schuifelde – zo te zien vol afschuw – heel langzaam naar de auto toe. Ze wilde wel kijken, maar ze durfde het haast niet. En toen was het ineens gillen en zenuwachtig lachen tegelijk... Er bleek een dode vogel onder de motorkap te zitten, ik heb het zelf niet gezien maar ik kan me heel goed voorstellen dat het niet echt een prettige aanblik was. We hebben maar niet afgewacht hoe ze het dier weer uit de auto gekregen!

Dag 19: woensdag 27 juni - Yellowstone NP (148 mijl)

Op het Yellowstone forum had ik gelezen dat de Mount Washburn Trail een van de toppers van het park is. En dat is dan ook letterlijk, want de top van Mount Washburn ligt ruim 450 meter hoger dan de parkeerplaats. We hadden dus een flinke klim voor de boeg. Meteen vanaf de parkeerplaats moesten we al behoorlijk steil omhoog; dat was wel even schrikken want op het Yellowstone forum was me juist verzekerd dat het hoogteverschil heel geleidelijk zou zijn. Gelukkig bleek het maar om een heel klein stukje te gaan, al snel ging de trail over in een breed en inderdaad niet al te steil pad. De eerste kilometer ging alles prima, en ook de tweede en derde kilometer vielen niet tegen. Ik was wel blij dat ik mijn wandelstokken had meegenomen, zeker berg op vind ik het heerlijk om met die dingen te lopen. Op de helling beneden ons liep een stel dikhoornschapen, en een paar van die beesten kwamen naar het wandelpad toe om eens te kijken welke toeristen hier al zo vroeg in de ochtend op weg waren. Een van de schapen wilde wel even op een perfecte plek voor ons poseren, mooi vol in beeld met op de achtergrond het weidse uitzicht. Terwijl we bezig waren met fotograferen hoorden we een auto..... verbaasd keken we om en ja hoor, daar kwam inderdaad een auto over het pad omhoog rijden. We wisten dat dit vroeger een voor auto's toegankelijke weg was, maar tegenwoordig was het toch alleen maar een wandelpad?? In de auto bleken maar liefst vier rangers te zitten; de chauffeur waarschuwde ons dat we niet te dicht bij de dikhoornschapen mochten komen. Tja, dat is natuurlijk wel een beetje lastig als je één pad met die beesten moet delen. Toen we weer verder liepen, begonnen onze beenspieren zo langzaam aan toch wel te protesteren. Die zijn het niet gewend om bijna vijf kilometer lang omhoog te moeten klimmen. Tijdens de laatste bochten leek het wel of het pad *nét* even wat steiler werd.... wat waren we blij toen we uiteindelijk toch de top bereikten, en het voormalige weerstation dat daar staat. Eerst even uitrusten en de boterhammen opeten die we de avond ervoor in Canyon Village hadden gekocht. Gatver..... wat smaakte dat vies.... die Amerikaanse kaas is echt niet te eten! Na een paar happen hadden we er allebei meer dan genoeg van... jammer maar helaas, de

Last Update : July 31, 2011

boterhammen zijn boven op Mount Washburn in een vuilnisbak beland. Ondertussen kwamen er langzaam aan meer wandelaars binnen. We raakten in gesprek met een echte Yellowstone-kenner, een man die al jarenlang regelmatig in het park komt. Leuk om iemand zo enthousiast te horen vertellen, hij gaf ons zoveel tips dat het ons nog zeker een week zou hebben gekost als we die allemaal op hadden willen volgen. Al met al waren we al snel een uur verder, tijd dus om aan de terugweg te beginnen. En geloof me... naar beneden is heel wat makkelijker dan omhoog. En dat was heel goed te zien aan de groepjes wandelaars die we nu regelmatig tegenkwamen... wij gingen heel wat vlotter dan zij! Een uurtje of vier nadat we aan de trail waren begonnen, liepen we weer de parkeerplaats op. Niet super enthousiast over de hike zelf, de uitzichten zijn weliswaar mooi maar nergens echt spectaculair. En om zo lang te lopen over een breed pad is ook niet helemaal onze stijl, er mag van ons toch wel een beetje meer variatie in zitten. Waar we wel enthousiast over waren, dat was onze prestatie. Toch niet niks hoor, zo'n eind omhoog klimmen! Het was nog te vroeg om terug te gaan naar de cabin voor onze middagpauze, dus we gingen nog even een stukje rijden. Net ten westen van Roosevelt stond een grote groep mensen met fotocamera's langs de weg... ja hoor, bear time! Tussen een stel omgevallen bomen was een kaneelkleurige beer lekker aan het rondscharrelen. Helaas wel vrij ver van de weg vandaan, ook deze keer was het niet mogelijk om een goede foto te maken. Dankzij mijn verrekijker kon ik de beer wel goed zien, en het is echt prachtig hoor om zo'n machtig dier actief bezig te zien in de vrije natuur. En 't werd nóg leuker toen we even later over de Blacktail Plateau Drive reden, een onverharde weg die parallel loopt aan de hoofdweg. Want daar zagen we zomaar ineens twee jonge zwarte beren die in het bos ronddartelden... eentje klom er in een boom, de tweede beer stond helemaal rechtop met z'n rug en z'n achterhoofd tegen een boom aan te schuren... we genoten! Alleen, 't wordt eentonig, we konden weer geen goede foto maken. Ook dit tweetal zat net te ver weg. Achter ons stopte de ene na de andere auto, en al snel stonden we daar met een hele groep te kijken. Maar het leukste moment was inmiddels voorbij, een beer lag nu opgerold op de grond te slapen, en alleen omdat we precies wisten waar hij lag konden we hem nog aan de andere mensen aanwijzen. De andere beer was spoorloos verdwenen, die lag vast op een beschut plekje te slapen. Toen we terugreden naar de cabin zagen we er alweer een, jee, het kon niet op! Deze beer lag prinsheerlijk boven in een boom en was in diepe rust. Nou, wij hoefden niet meer te klagen, zomaar zes beren binnen anderhalve dag! We hielden even lekker pauze in onze cabin, en zoals gebruikelijk wilde Hans onze foto's overzetten op de X-Drive. En dat lukte dus niet! Het ding zat gewoon hartstikke vol, er kon geen foto meer bij. Tja, dat krijg je er van als je alle foto's in raw-formaat opslaat, dat neemt veel meer ruimte in beslag dan gewone foto's. We besloten om in Canyon Village een aantal DVD's te gaan kopen, dan hadden we genoeg opslagruimte voor de foto's die we tijdens de laatste dagen van onze vakantie nog zouden gaan maken. Makkelijker gezegd dan gedaan, want in heel Canyon Village bleek geen DVD te koop te zijn. Nou, dan rijden we toch even (nou ja, éven.... niet echt het goede woord als je de afstanden in het park bekijkt) naar West Yellowstone. Al ver voordat we daar aankwamen zagen we dat er ergens een flinke bosbrand woedde, er hing een gigantische rookkolom. En hoe dicht we bij West Yellowstone kwamen, hoe dreigender die wolk er uit zag. De brand zat echt dicht bij het stadje, de rook trok laag over de huizen en de hotels heen. Gelukkig vonden we in West Yellowstone al snel wat we zochten, een winkel met computerspullen. Zo, we konden weer met een gerust hart foto's maken, met de DVD's die we in die winkel kochten hadden we weer genoeg opslagruimte. We maakten meteen ook maar even van de gelegenheid gebruik om even met Rob en Melanie te chatten (op een parkeerplaats, heel stiekem, via een bij een hotel gejatte internetverbinding). Ons huis was rommelig maar nog wel bewoonbaar, zo liet Melanie ons weten. Die was even in het tijdelijke vrijgezellenpaleis op bezoek geweest. En Rob was nog steeds heel tevreden met z'n eerste eigen auto. Nou, leuk om te horen dat alles goed was aan het thuisfront. We aten nog even een heerlijk broodje bij de Subway – footlong, we hadden honger! – en daarna

Last Update : July 31, 2011

reden we terug naar het park. Waar we de Artists' Paintpots gingen bekijken, een groep pruttelende modderpoelen. We hadden inmiddels al heel wat gepruttel en geborrel gezien, hier in Yellowstone. En de Artists' Paintpots was voor ons net één borrel te veel.... het boeide gewoon niet meer. Ik weet nu wat er wordt bedoeld met de *rotsmoeheid* waarover ik soms wel eens in reisverslagen lees, dat moet toch wel hetzelfde aanvoelen als voor ons deze overdosis aan thermische basins. Als afsluiting van deze dag kozen we voor een rit over de Virginia Cascades Road, een mooie route door een rotsachtige omgeving en langs een stroomversnelling. Want rotsmoeheid, dat is iets waar wij niet snel last van zullen krijgen!

Dag 20: donderdag 28 juni - Yellowstone NP (27 mijl)

Ik was ondertussen toch wel heel benieuwd naar de Grand Canyon of the Yellowstone; dit ravijn ligt verdorie maar op een paar minuten rijden van onze cabin vandaan, en we hadden het nog steeds niet gezien! We gingen meteen maar voor de hoofdprijs; Artist Point aan de zuidzijde van de canyon is een van de meest gefotografeerde panorama's van het park. Nou, toen we daar zelf stonden begrepen we ook meteen waarom dat dat zo is. We keken een heel eind de canyon in, en voor ons zagen we de imposante waterval Lower Falls tussen de rotswanden liggen. Mooi hoor! Vooral die rotswanden vond ik prachtig om te zien, dankzij de kleuren. Overwegend geel, maar er zaten ook rode en roodbruine tinten tussendoor. De afstand van de parkeerplaats naar het uitkijkpunt is maar klein, dus we hadden geen rugzak meegenomen. Maar ja, als je dan steeds op een andere manier wilt fotograferen – met een andere lens, een ander filter, de ene keer met en de andere keer zonder statief – dan zit je natuurlijk wel steeds met al die spullen die je ergens kwijt moet. Vandaar dat ik door Hans tot pakezel werd benoemd. Twee meisjes vroegen of ik een foto van hen wilden maken; toen ze zagen dat ik m'n handen vol spullen had, en mijn verontschuldigende blik van *Ik wil wel maar ik weet even niet hoe* moesten ze wel lachen. Gelukkig was er nog wel een andere bezoeker op het uitkijkpunt die die taak wel even van me wilde overnemen. Bij het volgende uitkijkpunt dat we gingen bezoeken, het Upper Falls Viewpoint, namen we de rugzak maar weer mee. Toch wel handiger! De naam geeft het natuurlijk al aan, vanaf dit uitkijkpunt konden we de andere bekende waterval bekijken. Die is een heel stuk minder hoog, Lower Falls is 93 meter en Upper Falls 33 meter. Een mooie plek, maar absoluut minder indrukwekkend dan Artist Point. Een ranger had ons de tip gegeven om vanaf het uitkijkpunt via een pad naar links te lopen, tot aan een bruggetje. Daar stonden we nog veel dichterbij Upper Falls, en 's ochtends kan je daar een regenboog in het stuifwater zien. Een goeie tip van die ranger, we vonden deze blik op de waterval mooier dan vanaf het meer bekende uitkijkpunt. Op een bordje dicht bij de parkeerplaats lasen we dat Uncle Tom Richardson hier al zo'n 100 jaar geleden bezoekers rondleidde; hij nam ze diep mee de canyon in. Voor ons is het ondertussen heel wat makkelijker gemaakt, er ligt nu een mooie trap die bestaat uit 328 stalen traptreden. Via die trap liepen we 150 meter naar beneden, tot aan een klein platform. Opnieuw konden we Lower Falls, de prachtige rotswanden en de Yellowstone River bekijken. In het stuifwater onder aan de waterval ontdekten we zelfs twee regenbogen. Ik kan deze afdaling dan ook van harte aanbevelen, het is echt prachtig wat je hier te zien krijgt. Maar eh.... een klein probleempje.... je moet op gegeven moment natuurlijk wél weer terug omhoog. En dan merk je pas hoe steil die trap is, elk van de 328 stappen naar boven deed pijn... mijn benen waren het er absoluut niet mee eens dat ze – na de lange klim op Mount Washburn – nu alweer zo hard moesten werken. Toen we eindelijk weer boven waren moest ik echt even rust nemen. Er was een picknickplaats vlakbij, dus dat kwam goed uit. Even lekker zitten, en brood smeren. Dat smaakte heel wat beter dan die kant- en klare boterhammen die we gisteren boven op Mount Washburn hadden gegeten! Ons eerste uitkijkpunt dat we na de picknick gingen bekijken was de Brink of the Upper Falls. Weer moest ik zo'n 60 traptreden verwerken, maar gelukkig was het heel wat minder zwaar dan die steile trap van de Uncle

Last Update : July 31, 2011

Tom's Trail. We kwamen uit op een platform direct bij de bovenzijde van de Upper Falls, rechts van ons zagen we het water nog redelijk rustig aan komen stromen, en links van ons viel het met veel geweld 33 meter naar beneden. We bezochten ook nog de veel minder bekende Crystal Falls, leuk, even weg van de grote groepen toeristen en op een rustige plek van de mooie omgeving genieten. In Canyon Village begint een eenrichtingsweg die naar de uitkijkpunten aan de noordzijde van de canyon gaat. En die uitkijkpunten waren geweldig mooi, alleen, de zon stond er zo fel in te schijnen dat fotograferen niet echt lekker lukte. We besloten daarom om terug te gaan naar de cabin, en even een middag lekker lui op de veranda te gaan zitten met een mooi boek. Pas na het avondeten zijn we weer op pad gegaan, opnieuw naar de North Rim van de Grand Canyon of the Yellowstone. Het was nog vroeg genoeg om even een wandeling te maken. Het hoogteverschil op de Red Rock Trail is 150 meter, net zoals dat op de Uncle Tom's Trail van vanmorgen. Hmm, dat zou ik vast weer flink gaan voelen als we zo meteen – op de terugweg – weer moesten gaan klimmen. Maar ach, niet zeuren, ik had de hele middag op m'n luie kont gezeten dus dit moest lukken, toch. En daar kreeg ik geen spijt van, de Red Rock Trail is super. Een geweldig mooi pad tussen de rotsen en de bomen, met hier en daar wat bruggetjes en wat trapjes. En omlaag, steeds flink omlaag. Aan het einde van de trail hadden we een goed zicht op de Lower Falls, wat minder spectaculair dan vanaf Artist Point maar toch zeker de moeite waard. Het pad terug omhoog viel me helemaal niet tegen, ik had nu mijn wandelstokken bij me en daar had ik toch flink wat steun aan. En omdat deze wandeling zo goed was gegaan durfde ik zelfs nog een tweede afdaling aan, we liepen ook the Trail to the Brink of the Lower Falls. Weer een heel eind omlaag, nu naar de bovenzijde van de Lower Falls. Ik vond het wandelpad zelf net wat minder mooi dan dat van de Red Rock Trail, maar de plek waar we uitkwamen was weer een topper. Direct onder ons zagen we het water met enorm geweld naar beneden storten, je kan daar gerust een half uur naar staan kijken zonder dat het gaat vervelen. Maar zoveel tijd hadden we niet meer, het begon al laat te worden dus het kon elk moment donker gaan worden. Dus nog één keer flink klimmen, en daarna terug naar de cabin. Dik tevreden, want we hadden echt een hele mooie dag achter de rug.

Dag 21: vrijdag 29 juni - Yellowstone NP (140 mijl)

De ochtend begon meteen al geweldig. Toen we naar het beginpunt reden van de trail die we wilden gaan lopen, zagen we hoe de auto die voor ons reed ineens afremde. Er liepen zomaar twee wolven de weg op, en we hadden het geluk dat ze daarna nog een stukje onze kant op kwamen lopen en even naast onze auto in de berm bleven staan. Wauw... wat was dit prachtig. Dat zijn de ervaringen waarvoor je naar Yellowstone gaat, toch! De dieren verdwenen tussen de bomen, en wij zaten natuurlijk nog even in de auto enthousiast na te praten. Hans was er niet zeker van dat het wel echt wolven waren, het zouden ook best coyotes kunnen zijn geweest. Maar ik was er helemaal van overtuigd dat het om wolven ging. Nou, niet dus! Toen we een paar dagen later, weer thuis in Nederland, onze foto's op het Yellowstone forum zetten kregen we meteen het volgende commentaar op ons onderschrift: "*Your wolf looks like a coyote to me*". Dus toch coyotes, Hans had gelijk. Ik begon hierdoor ook heel erg te twijfelen of het dier dat we op 26 juni tijdens de Pelican Creek Trail hadden gezien niet ook een coyote was. Waarschijnlijk wel, denk ik nu achteraf. We reden weer verder naar ons doel van vandaag: de Hellroaring Creek Trail. En die trail bood precies datgene wat we tijdens de Mount Washburn Trail gemist hadden: volop afwisseling. Eerst liepen we een stuk door een bosgebied; op het pad zagen we op diverse plaatsen uitwerpselen liggen, en we kwamen ook nog de schedel en beenderen van een dier tegen. Niet echt bevorderlijk dus voor mijn gemoedsrust, net als een paar dagen eerder voelde ik me toch wel een beetje onbehaaglijk. Om eventuele beren op afstand te houden zijn we maar liedjes gaan zingen; op dat bekende deuntje dat je vaak hoort tijdens films over het Amerikaanse leger blijkt je de meest hoogstaande teksten te kunnen verzinnen. "*We lopen hier door Yellowstone...En het is hier wonderschoon... We zijn op zoek naar Yogi*"

Last Update : July 31, 2011

Beer... Misschien zien we er nog veel meer...links, rechts..., links, rechts..." was wel onze meest creatieve vondst. En het heeft goed geholpen, dankzij onze zangkunsten (en dan vooral die van Hans!) heeft zich geen enkel dier in onze omgeving durven te vertonen. Na het bosgebied kwam er een meer open gedeelte, het pad was hier heel smal en liep al zigzaggend naar beneden. We kwamen uit bij de Yellowstone River, die we moesten oversteken via de mooie Suspension Bridge. De brug wiebelde behoorlijk, en op de zijkanten zat het helemaal vol met grote krekels die massaal naar beneden vielen toen wij er voorbij liepen. Onder ons zagen we Yellowstone River tussen de dicht op elkaar staande rotswand en stromen; doordat het zo smal was ging het water behoorlijk krachtig. Voorbij de brug moesten we weer heel even door een gebied met bomen en kleine rotsblokken lopen, daarna werd de trail echt heel anders. Helemaal open, met een wijds uitzicht over een prachtig heuvellandschap. Het pad lag hier in een vlak gebied dat helemaal vol stond met sage brush, een laag struikgewas. Het einddoel van de wandeling was Hellroaring Creek, een mooi snel stromend riviertje. Je kan vanaf daar nog veel verder lopen, maar we vonden het wel mooi zo. We moesten immers ook nog dat hele eind terug. Maar eerst even insmeren met Deet, er zaten hier wel erg veel muggen. Ik vind het trouwens maar smerig spul, dat Deet, ik voel me helemaal vies en plakkerig als ik dat heb opgesmeerd. Zeker omdat we daarna ook nog eens door dat struikgewas moesten lopen, we zagen er vreselijk uit met allemaal zwarte vegen over onze benen en onze gezichten. Op een van de laatste stukjes voor het einde van onze wandeling, de switchbacks omhoog, was het ook nog eens even flink zweten. We hadden ons nog nooit zo smerig gevoeld na een wandeling, we konden ons onmogelijk nog in de bewoonde wereld vertonen. Gelukkig hadden we een handdoek in de auto liggen, en nog wat flessen met water. Waarmee we de ergste schade toch weer wat konden herstellen. Eenswaar hadden we trouwens helemaal niet meer, onze koelbox was akelig leeg. Het werd daardoor een van de weinige keren dat we tijdens deze vakantie niet konden picknicken, we zijn gaan eten in een cafetaria in Mammoth Hot Springs. Het was daar stervensdruk, maar gelukkig was de bediening wel heel vlot waardoor we toch niet al te lang op ons eten hoefden te wachten. Verder hebben we deze dag eigenlijk niets speciaals meer gedaan, eerst even wat rondgeslenterd in Mammoth Hot Springs, en daarna nog wat rondgereden in de hoop de vakantie af te kunnen sluiten met een mooie close up van een beer of een ander mooi dier. Dicht bij Roosevelt zagen we inderdaad nog een beer, maar die close up, dat wilde nog steeds niet lukken. Daarvoor zouden we net zo'n gigantisch grote telelens nodig hebben gehad als de vrouw die langs de kant van de weg foto's stond te maken, onze telelens was daar maar een heel klein ukkie bij. Vlak bij Canyon Village zagen we nog twee erg mooie herten langs de weg, zo konden we deze laatste dag in Yellowstone toch nog afsluiten met een paar mooie wildlife foto's.

Dag 22: zaterdag 30 juni - Yellowstone NP – Salt Lake City (391 mijl)

Voor de laatste keer tijdens deze vakantie moesten we een flink eind rijden, van Yellowstone naar Salt Lake City. We hadden daar een kamer gereserveerd in hetzelfde hotel waar we drie weken geleden ook hadden overnacht, de Quality Inn. We kwamen daar halverwege de middag aan, tijd genoeg dus om nog even de stad in te gaan en te profiteren van de gunstige dollarkoers. Op advies van de receptionist van het hotel gingen we naar shopping mall The Gateway. Goeie tip, want het was inderdaad een heel mooi winkelcentrum. Veel keus, en alles zag er super netjes uit. Toen we alle interessante winkels hadden bekeken en wat kleding hadden gekocht, waren we al snel een paar uur verder. Tijd dus om terug te gaan naar het hotel. Toevallig was daar op de binnenplaats net een festival aan de gang; het zag er heel gezellig uit met Mexicaanse muziek en met dansgroepen, maar we hadden geen inspiratie om een kijkje te gaan nemen. We moesten immers onze koffers nog inpakken, en de handbagage in orde maken. Maar eerst even onze email checken, de vluchtgegevens nakijken en de laatste berichten op het Alles Amerika forum lezen. Een van de forumleden, Marjan (Hekkie), bleek net een hele lastige terugreis

Last Update : July 31, 2011

te hebben meegemaakt, vliegtuig stuk, overstap gemist, koffers kwijt... en nog meer van dat soort ellende. Ik zei nog tegen Hans dat dat niet echt het goede leesvoer was, een avond voordat je zelf moet gaan vliegen. We hoopten maar dat wij niet zoveel problemen zouden krijgen.

Dag 23 : zondag 1 juli Salt Lake City – Cincinnati – Schiphol

En in eerste instantie leek het erop dat onze terugreis precies volgens plan zou gaan verlopen. We leverden ons Gele Monster in bij Alamo en onze koffers bij Delta Airlines, en niet veel later zaten we bij de gate waar ons vliegtuig naar Atlanta al klaar stond. De informatieborden gaven de geruststellende informatie dat de vlucht precies op tijd zou vertrekken. Alsof die (*vul hier aub een toepasselijk woord in*) van Delta Airlines echt maar een minuut of 10 van tevoren beseften dat het vliegtuig dat bij onze gate stond een andere bestemming had! Om een lang verhaal kort te maken, we hadden dus vertraging. Eerst een klein beetje vertraging (*blijft u maar gerust op de vlucht naar Atlanta, mevrouw en mijnheer, die overstap kunt u nog nét halen*), en uiteindelijk dus een flinke vertraging (*sorry mevrouw en mijnheer, die overstap gaat niet meer lukken*). Gelukkig bleek de Delta dame achter de balie familie in Nederland te hebben, dat zorgde meteen voor een innige band en ze deed echt haar best om ons te helpen. Als we nu eens niet via Atlanta zouden vliegen, maar via Cincinnati, dan zouden we daar misschien nog net een andere vlucht naar Amsterdam kunnen halen. En zo zaten we even later dus zomaar in het vliegtuig met de bestemming Cincinnati, Ohio. Konden we weer een nieuwe staat aan ons lijstje toevoegen. Het was wel even spannend, zou het een bliksembezoek worden, of bleven we hier nog een nachtje slapen??? De landing duurde een eeuwigheid, en ook aan het taxiën naar de gate leek geen einde te komen. Toen we eindelijk het vliegtuig uit konden zijn we meteen het halve vliegveld over gerend, snel naar de gate waar de volgende vlucht zou gaan vertrekken. En ja hoor, opluchting... we waren op tijd. Al met al waren de problemen dus toch heel erg meegevallen, het was allemaal een beetje hectisch maar uiteindelijk kwamen we gewoon op maandagochtend in Nederland aan. Een paar uurtjes later maar dan gepland. Onze koffers hadden het niet gered, die bleken via Atlanta in Parijs terecht te zijn gekomen. Maar die zouden morgenmiddag netjes bij ons worden thuisbezorgd, zo werd ons beloofd.

Dag 24: maandag 2 juli - Schiphol – Gerwen

Hans en ik zijn dus echt openbaar-vervoer-leken. We zitten vaker in een vliegtuig dan in een trein of bus. Het was voor ons dus best een aparte ervaring om met de trein naar Eindhoven te gaan, en vervolgens met de bus naar Gerwen. Gelukkig maar dat Melanie ons vanaf Utrecht gezelschap kwam houden, zij wist precies welke bus we moesten nemen. Het allerlaatste stukje, van de bushalte naar huis, liepen we door de stromende regen. Zo wreef Nederland ons wel even heel erg duidelijk in dat onze vakantie er weer op zat! Op het moment dat ik de laatste regels van dit reisverslag schrijf is het eind september, de reis ligt alweer een paar maanden achter ons. We hebben weer ontzettend veel mooie dingen gezien, maar natuurlijk zijn er toch een paar die speciaal indruk hebben gemaakt. En dan denk ik vooral aan Badlands National Park, Makoshika State Park en die prachtige dag in Cody, bij de Powwow. En dat onvergetelijke moment in Yellowstone, toen we die wolf (of was het een coyote?) stoorden tijdens zijn jacht op moeder hert en haar twee kleintjes. Onze koffers hebben het laatste stukje van hun reis, van Parijs naar Gerwen, ook goed volbracht. Op dinsdagmiddag zijn ze netjes bij ons aan de deur afgegeven. Volgend jaar in april mogen ze weer met ons mee naar de States.... de tickets zijn alweer geboekt!